

ÚJ

SZŐLŐSKERT

I. évf. 2. sz. (2013. április - június)

Főszerkesztő	Bán Magdolna
Szerkesztőbizottság	Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtárának és Levéltárának munkatársai
Munkatársak	Csösz Gyözőné, Laczay András, Krettné Bagi Márta, Kerekes Márton
Lektor	Bovier Hajnalka
Szerkesztőség	Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtára és Levéltára <i>6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. Telefon és fax: 76/500-388 E-mail: konyvtar@krek.hu www.krekbib.hu</i>
Szerkesztőségi titkár	Hódiné Madari Márta
Tervezés	Kiss Ákos
Kiadó	Kecskeméti Református Egyházközség <i>6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. Telefon: 76/500-389 Fax: 76/500-387 E-mail: hivatal@krek.hu www.krek.hu</i>
Felelős kiadó	Kuti József
Nyomda	Print 2000 Nyomda <i>6000 Kecskemét, Nyomda u. 8. Telefon: 76/501-240 Fax: 76/501-249 E-mail: office@print2000.hu www.print2000.hu</i>

Új Szőlőskert
a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója
I. évf. 2. sz. (2013. április-június)

Készült 500 példányban
Megjelenik évente 4 alkalommal

A címlapon a Kecskeméti Református Pálmácska Óvoda látványterve látható *(készítette: Sándor Judit okleveles építész)*
Az Új Szőlőskert c. folyóirat Cyclus ofset környezetbarát papíron jelent meg.

Tartalom

KÖSZÖNTŐ	4.	KÖZÖTTÜNK ÉLNEK	
ARANYALMA EZÜSTTÁNYÉRON		BÁN MAGDOLNA, LIPÓTHNÉ GYULAI ANIKÓ: Beszélgetés a Mikesi házaspárral	23.
PINTÉR NÓRA: Félkész angyalok vagy SZENTtelkes tanítványok? – igehirdetés	5.	ÍZEK ÉS ÉLMÉNYEK	
LÉLEKTŐL LÉLEKIG		MOHÁCSI BERNADETT: Kapor mint fűszernövény és a kapos-túrós pite	26.
KARL BARTH: Imádság	6.	MÚLTIDÉZŐ	
DIETRICH BONHOEFFER: Engedjük, hogy Isten félbeszakítson minket	6.	ZILAHÍ KÁLMÁN: Újra jár a toronyóránk	28.
ILLÉS SÁNDOR: Anyai szeretet	7.	KINCSESTÁR (16.)	
NÉGYSZEMKÖZT		KISS ÁKOS: Szőnyi István: Vízparti várakozás	30.
BÁN MAGDOLNA: Beszélgetés Tary Timótné Fodor Mária presbiterrel	8.	MÓZESKOSÁR	
EZ TÖRTÉNT...		Hol, honnan, hová? Búza és konkoly	31.
FAZEKAS RÉKA: Így ünneplünk mi!	10.	Melyik példázatról van szó? Fejtörő	32.
DR. SZABÓ ILDIKÓ: XVI. "Velünk az Isten" Országos Bibliaismereti Verseny	11.	KITEKINTŐ	33.
DR. FÜZESI VIKTOR: Batyusbál	12.	KÖNYVAJÁNLÓ	
BIBÓ ZOLTÁN: Párnageddon 2013.	12.	KEREKES MÁRTON: Arthur Peacocke: Egy tudományos kor teológiája	35.
GYÜLEKEZETI ÉLET			
VASS RÉKA: Hatodévesként a gyülekezetben	13.		
HODÁNICs TAMÁS: Kékkeresztes vagyok...	14.		
KOMÁDI RÓBERT: Konfirmáció	15.		
KOLLÉGIUMI ÉLET			
HÖRCSÓK IMRE: A kollégiumi rendszer kiteljesedése. A Kecskeméti Református Pálmácska Óvoda bővítése	16.		
FAZEKAS RÉKA: Bronzeső a Refiben	18.		
FODOR ROXÁNA, JUHÁSZ BARBARA: Áldozócütörtöki csendesnap	19.		
BODA KRISZTINA: "Fedél nélkül"	20.		
ÉLETKÉPEK	22.		

Köszöntő

Kedves Olvasók!

Először is szeretném megköszönni a sok visszajelzést, amelyet megújult gyülekezeti újságunk kapcsán kaptunk. Köszönjük a kritikát: örülünk, hogy több volt a pozitív-, mint a negatív vélemény az új köntösbe bújtatott lapról. Hálásak vagyunk mindazoknak, akik hozzájárultak a kiadvány nyomdaköltségéhez, és adományukkal támogatták annak megjelenését. Ahhoz, hogy ez az újság ilyen szép kivitelben megjelenhessen, nemcsak a nyomda nagyvonalú ajánlatára volt szükségünk, hanem minden támogatásra. Az első lapszám egy kicsit bővebb tartalommal jelentkezett, mintegy kedvcsinálóként. Mi, szerkesztők a továbbiakban is nyitottak maradunk arra, hogy a későbbiekben akár újra gazdagabb terjedelemben és nagyobb példányszámban jelenhessen meg az Új Szőlőskert.

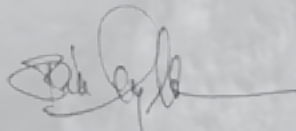
Tavaszi lapszámunkban áldozócsütörtök, anyák napja, pünkösöd és a tanévzáró időszakát öleltük fel. Továbbá kollégiumunk kiemelt beruházása olyan fázisba érkezett, hogy az érdeklődő nagyközönség számára is bemutatathatjuk, hiszen hosszú várakozás után elkezdődött óvodánk bővítése, átalakítása. A pályázat útján megvalósuló nagy beruházás reményeink szerint szeptemberben zárul le, és megnyithatja kapuit az új református óvoda. Gyülekezeti életünkben is fontos események történtek, hiszen jubilált a Kékkereszt kecskeméti csoportja.

A cikkek válogatásánál nem voltam könnyű helyzetben, mert a tavaszi időszak változatos programokat kínált intézményeinkben. Úgy érzem, sikerült színes lapszámot összeállítani, melyben többek között a nagy sikerű költészet napi rendezvényről, rendhagyó osztályfőnöki óráról, batyusbálról, párnacsatáról is olvashatnak gyülekezetünk tagjai.

Örülök, hogy cikkíróink köre bővül, egyre többen kapnak hozzá kedvet, hogy írásaikkal gazdagítsák újságunk hasábjait. Itt szeretném megragadni az alkalmat, hogy közétegyek egy felhívást: várjuk gyülekezetünk „amatőr” fotósainak azon alkotásait (természetről, gyülekezetünkről, épületeinkről, élményekről), amelyekkel szívesen hozzájárulnának újságunk illusztrálásához. Kérjük, hogy ezeket folyamatosan juttassák el szerkesztőségünkbe, hogy válogathassunk belőlük, és egy-egy lapszámunkban engedélyükkel közölhessük.

Szerkesztőségünk valamennyi tagjának nevében nagyon kellemes, pihentető nyarat kívánok minden Kedves Olvasónk számára!

Bán Magdolna

Pál végigjárva a felső vidékeket, elérkezett Efezusba. Mikor ott néhány tanítványra talált, így szólt hozzájuk: „Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívókké lettetek?” Ők így feleltek: „Hiszen még azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek.” (ApCsel. 19:1-2.)

Félkész angyalok vagy SZENTlelkes tanítványok?

Pintér Nóra

Gyökössy Endre beszél egy álmában látott angyalszoborról. Egy tökéletesen kifaragott kőszoborról, mely a lábfejtől, a szépen elrendezett ruharedőkön át egészen a hatalmas szárnyakig maga volt a tökély. Ám amikor hátrahajtotta a fejét, hogy lássa az angyal arcát is, megdöbbenve fedezte fel, hogy az nincs kifaragva. A szépen megformált nyakon csupán egy kötömb ült. Gyökössy Endre arról beszél, hogy számára a befejezetlenség szorongató jelképévé vált az a szobor. Az emberé, akinek, noha eljött az ideje, még nincsen kész hazamenni, mert még nem vált azzá, akinek a Teremtő Isten őt megálmodta.

Mindannyian ismerjük azt az érzést, hogy nem akarunk félkészek maradni. De mit jelent késznek lenni? Nem csupán az elmenetelre készen, hanem mit jelent kész emberré válni? Mitől leszek Isten gyermekeként, Krisztus tanítványaként kész, egész, vagy mitől maradok valamiféle szomorú torzó? És továbbmenve mitől lesz kész, egész Isten népe?

Hacsak nem vagyunk reménytelenül perfekcionista, nem mondjuk azt, hogy „akkor leszek kész, ha tökéletes leszek.”... Tudjuk, hogy amíg élünk, a büntelenségnek ez a teljessége nem lesz a miénk. Isten azonban már itt, ebben a földi életben sem akar bennünket félkész embereknek, félkész tanítványoknak hagyni. Ezért adta nekünk pünkösdi ünnepét és a Szentlelkét. Amit Jézus a kereszthalálával és feltámadásával elkezdett, azt a Szentlelke fejezi be rajtunk.

Pál apostol Efézusban járva találkozik egy csoporttal, akik ugyanúgy tanítványoknak nevezik magukat, mint ő maga és a testvérei. Mégis ahogy beszélget velük, valamiféle hiányérzete támadhat, mert megkérdezi tőlük: „Kaptatok-e Szentlelket?”

Milyenek ezek a tanítványok, akiknek felteszi ezt a kérdést Pál? Nyilvánvaló bűnökben élnek, vagy közömbösek Isten üzenete iránt, hogy ilyen „súlyos váddal” illeti őket?... Egyáltalán nem ez a helyzet. Ezek az emberek jó, hívő emberek voltak. János igehirdetését hallották, és arra válaszoltak. Megvolt az életükben a bűnbánat, vállalták, hogy a megtéréssel Isten akaratához, útmutatásához szabják az életvezetésüket. Pál mégis azt érzi, hogy ezek az emberek nincsenek átítatva Jézus nagy ajándékával, Isten Szentlelkével. Valószínűleg egy szót sem hallott Jézus Krisztusról ezektől a derék, rendes hívő emberektől. Márpedig a Lelket onnan ismerhetjük fel, hogy Jézusról tesz bizonyosságot. Minden kedvességük, minden életvezetési tisztaságuk ellenére „félkésznek”, Krisztus-nélkülinek érezte őket. Ezért teszi fel nekik a kérdést: „Vettetek-e Szentlelket?”. És ez a lényegi kérdés. Amire csak igen vagy nem lehet a válasz. És ők nagyon őszintén meg is mondják: „Hiszen még azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek”.

Pünkösdi üzenete Isten népének szól elsősorban: „Vettél-e Szentlelket?”. Feltehetjük ezt a kérdést saját magunknak, a közösségünknek, ha azt tapasztaljuk, hogy a lényeg hiányzik, hogy félkész az életünk, a keresztyénségünk. Ha azt éljük meg, hogy nem az jön a szánkra, hogy „Jézus Krisztus úr.” Ha a keresztyénségünk kimerülni látszik abban, hogy igyekszünk Istennek tetszően, tisztességesen élni, és rendszeresen jövőnk az istentiszteletre ígét hallgatni, de az élet hiányzik belőlünk. Hiszen Jézus Krisztus maga az Élet...

De ha így is van, ez a felismerés nem a véget jelenti, hanem azt, hogy végre teret engedünk Isten munkájának. Mert a Lélek – ahogy a történelem folytatásából is látszik – adatik. Méghozzá imádságra. Csak szánjuk oda erre magunkat, és ha így teszünk, hihetjük, hogy megkapjuk, amit kérünk! Hiszen a mennyei Atya alig várja, hogy adhassa nekünk a jó ajándékait, azok közül is pedig a legdrágábbat: saját Lelkét.

Imádság

Karl Barth

magadhoz! Ne engedd, hogy elrejtőzzünk előled! Ne hagyd, hogy nélküled cselekedjünk! Hadd lásuk, hogy mily fenséges vagy, és mily dicsőséges dolog benned bízni és neked engedelmeskedni!

Minden ember számára ugyanazt kérjük, éspedig azt, hogy a népek és vezetőik a te igéd előtt meghajoljanak, és így szolgálhassák a földön az igazságot és a békességet. Add, hogy tanácsaik és cselekedeteik által is a te igédet hirdessék a szegényeknek, a betegeknek, a foglyoknak, a bánatos szívűeknek, az elnyomottaknak és a hitetleneknek. Add, hogy tanácsaik és cselekedeteik által a te igédet sok-sok jajszavukra és sóhajukra válaszként hallhassák, érthessék és szívükbe zárhassák. Minden ember számára ugyanezt kérjük, éspedig azt, hogy egyházaink és felekezeteink keresztyén hívei a te igédet valóban megismerjék, hogy megtanulják szolgálni az igét, megújuló hűséggel, hogy az ige igazsága itt és most nyilvánvalóvá legyen, és sohase legyen távol egyetlen emberi tévelygéstől vagy tévedéstől sem, míg végül mindenre és mindenkire mennyei fény hull. Téged dicsérünk, aki szent Fiadban, a mi Urunk Jézus Krisztusban hajlandóvá és késszé teszel arra, hogy mindezt valljuk, és az irántad való reménységben kitartsunk. Ámen.

.....

■ Forrás: Karl Barth: Ötven imádság. Budapest, Kálvin Kiadó, 2006. p. 40-41.

Engedjük, hogy Isten félbeszakítson minket

Dietrich Bonhoeffer

A szolgálat, amelyre egy keresztény közösségben kötelezve vagyunk a másik iránt, az a tevékeny segítőkészség. Ebben először az egyszerű segítség jelenik meg, kicsi és külső dolgokban. Ilyen kicsi és külső dolog nagy számban megtalálható a közösségi életben. Senki nem gondolhatja, hogy ő túl jó a legcsekélyebb szolgálatra. Aggódásunk amiatt, hogy időt veszítünk, mert amit az ilyen csekély külsődleges segítségnyújtás hoz magával, azt rejti, hogy túlságosan fontosnak tartjuk saját munkáinkat. Késznek kell lennünk arra, hogy engedjük, Isten félbeszakítson minket. Isten útjainkat és terveiket nap mint nap keresztül fogja húzni azáltal, hogy az utunkba állít, hozzánk küld embereket, akik segítségünket kérik saját ügyeikben. Megtehetjük, hogy elmegyünk mellettük, és elfoglaltan, napunk fontos eseményeire hivatkozva, távozzunk. Így cselekedett a pap is, amikor egyszerűen elment a rablók által megtámadott mellett, ahogy ezt a Bibliában olvashatjuk (Lk. 10:31.). Ha ilyet teszünk, elhaladunk az életünkben láthatóan felállított keresztlelek mellett, pedig ezek azt akarják nekünk mutatni, hogy nem a mi utunk, hanem Isten útja számít. Érdekes az a tény, hogy éppen keresztények és teológusok tartják olyan fontosnak és sürgetőnek munkájukat, ők zárkóznak el, nehogy valaki félbeszakítsa őket. Úgy vélik, hogy ezzel Istennek tesznek szolgálatot, és megvetik a görbe utakat, holott Isten időnként görbe úton vezet, így kiderül, mégiscsak az az egyenes út.

.....

■ Forrás: Dietrich Bonhoeffer: Vademecum. Elmélkedések az év minden napjára. Budapest, Kairosz, 2006.

Mennyei édes Atyánk! Kérünk téged, újból és újból ajándékozzál meg mindnyájunkat a te Szentlelkeddel. A te Lelked ébresszen, világítson és bátorítson bennünket, ő tegyen képessé arra, hogy a kicsinek tűnő, de mégis oly nagy lépést végre megtehessek, hogy a Vigasztaló által, mely egyedül képes megvigasztalni, benned való reménységre jussunk. Fordíts minket ön-

Anyai szeretet

Illés Sándor

Nincs hatalmasabb és csodálatosabb az anyai szeretetnél: ez a jóságból, aggódásból, segíteni akarásból szőtt háló az, ami a világot összetartja. Olykor nincs is hallható szava, csak meleg sugárzása világít. Mutatja az utat. Nélküle szürkévé válna az élet és hiábavaló minden gyönyörűsége.

Emlékszem, diákkoromban egyszer ellátogatott a mama az újvidéki gimnáziumba. Szünet volt, az udvaron zsvajogtunk, amikor a kis Balla futott hozzám a hírrel: „*Keres az anyád!*”

A piacra szállította be a hizott kacsákat, és utána eljött, hogy meglátogasson. Abban az időben délcegen járó, kemény parasztasszony volt, sokan utána fordultak.

Kézen fogtam és bevezettem a tanáriba, mert az osztályfőnökömmel szeretett volna beszélni. Az osztályfőnök egy szerbiai tanárnő volt. Kedvesen fogadta a mamát, az egész szünet alatt beszélgettek, nevetgéltek. Aztán kikísértem a kapuig.

Gyakran hivatkozott rá később: csupa jó dolgokat hallott rólam, hogy közepes tanuló vagyok ugyan, de szorgalmas. És amikor ezt mondta, mindig megsimogatta a fejemet.

„*Igyekezz, hogy ember légy*” – adta a jó tanácsot, amely egész életemben iránytű maradt a számomra.

Jóval később, felnőtt koromban eszembe jutott az a régi iskolai jelenet, és eltűnődtem: vajon hogyan is beszéltek ők ketten? A parasztasszony és a tanárnő? A mama ugyanis egy szót sem tudott szerbül, a tanárnő pedig magyarul. És lám, mégis megértették egymást. Egy szemvillanás, egy mosoly, egy mozdulat. Két anya. Minek ehhez nyelvtudás? Csak szív kell hozzá.

Mostanában gyakran elüldögélek az erkélyen, ahol hunyt szemmel hallgatom a gerlék bűgását. Ötször rian az egyiknek a hangja, a szomszéd kertből nyomban válasz is érkezik rá, hét jajdulás. A gerlék beszélgetnek egymásnak tavaszról, nyárról, vizekről, szelekről. Nem értem. Tavaszi illatot terelget felém a lány szellő.

A napokban szemtanúja lehettem annak is, hogy egy szürke veréb a fiókáját röptette hangos csiviteléssel. A kert csendben figyelte, egy percre a gerlék is elhallgattak. A kismadár bátran szárnyra kelt, de aztán elfáradhatott, mert egyszer csak a kökerítésünk tetejére huppant. Onnan meg szinte lezuhant a kerti pázsitra.

És ekkor kezdődött el a drámai küzdelem. Lélegzet-visszafojtva figyeltem. Félméternyire vergődött az ott lustálkodó nagy fekete macskától. Az fel is ugrott, mozgatta a farkát, kunkorított, és megindult a kismadár felé.

Ebben a drámai pillanatban az anyamadár a macska elé ugrott, szétterpesztette a szárnyát szinte védőpajzsként, és éktelen visításba kezdett. A cica megtorpant és merészségét látva, s mintha elmosolyodott volna: elegendő lenne egy gyors mozdulata, és a kicsinyét védő mama a karmai között pusztulna el.

[...]

A cica fél szemmel felsandít a kétségbeeséstől toporzékoló madárra, nyal egyet a száján. Csak félméternyire van tőle a fióka. Elegendő lenne, hogy kinyújtsa felé a lábát, és a kismadár sose ismeri meg a szárnyalás gyönyörűségét, a felhők simogatását, a távoli vizek csillogását, az alkonyt, amikor csivitelni illik, s a hajnalt, amely bíborköpenyben érkezik. Elegendő ehhez egy mozdulat. De elmarad. A cica megáll a fióka előtt, mintha szaglászna, aztán elsompolyog a szomszéd kertje felé. Megértette az anyamadár kétségbeesett jajgatását? Megijedt? Nem. Én is értem már, miért osont el. A lomha járásáról megsejtem, hogy ő is anya. Cicamama.

És a kertben ekkor ismét énekelni kezdtek a madarak.

■ Illés Sándor: Búcsúzik a kapitány. Budapest, Nemzet Lap- és Kvk., 2006. p. 125-126.

Beszélgetés Tary Timótné Fodor Mária presbiterrel

Az interjút készítette:
Bán Magdolna

„és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” (Róm.12:2.)

Gyülekezetünk presbitériumát bemutató cikksorozatunk második részében Tary Timótné Fodor Mária presbiterrel beszélgettünk. A választás óta eltelt időben felálltak az új bizottságok, kialakultak a feladatok. Fontos célunk hogy megismertessük presbitereink munkáját, hitvallását, gyülekezetről alkotott képét – többek között erről is beszélgettünk a tanárnővel.

Meséljen egy kicsit gyerekkoráról, családjáról! Honnan származik a családja?

Anyai ágon a nagymamám református, nagypapám pedig római katolikus volt. Nagymamámnak az 1910-es években, mikor házasságot kötött nagyapámmal, át kellett keresztelkednie katolikusnak. Saját gyerekeik katolikusok lettek, de az unokákat nagyrészt már reformátusnak keresztelték. Nem ismertem személy szerint a nagymamámat, de anyukám sokat mesélt róla. Nagyszerű asszony volt, nagy szeretet lakozott benne. A helvéciai templom megépülése (2013) azért is nagy öröm számomra, mert a nagyszüleim onnan származnak.

Édesanyámék tizenegyen voltak testvérek, ebből heten éltek meg a felnőttkort. Gazdálkodók voltak, anyukám az 1950-es évek végén, 60-as évek elején költözött be Kecskemétre. A hetényegyházi szociális otthonban gazdasági ügyintézőként dolgozott. A család motorja volt, mindenki számíthatott rá. Fantasztikus gyerekkorom volt, és ezt mind neki köszönhetem. Igyekezett számomra mindent előteremteni, hogy semmiben ne szenvedjek hiányt.

Az óvodába nehezen illeszkedtem be, ezért egy nagyon kedves család vigyázott rám, míg édesanyám dolgozott. Ennek a családnak köszönhetem a zene szeretetét. Szívesen emlékszem vissza arra is, hogy nálunk mindig nagy családi összejövetelek voltak.

Hol végezte tanulmányait, és mi vezérelte a zenei pályára?

1970-ben kezdtem el elemi tanulmányaimat a Kodály Zoltán Általános Iskolában. Egészen érettségig (1982) ennek az intézménynek a diákja lehettem. Nagyon szerettem ide járni. Az utolsó tanévet már itt, az Újkollégiumban töltöttük. Cseriné Hatvani Piroska néni volt a zongoratanárnőm. Harmadikos gimnazista koromban Ordasi Péter tanár úrnak és Rozgonyi Éva igazgatónőnek köszönhetően döntöttem arról, hogy a debreceni főiskolára adom be a jelentkezésemet zeneelmélet, szolfézs és karvezetés szakra. Elsőre nem sikerült a felvételem, de az egy év, míg ismét megpróbáltam, nagyon intenzíven telt. Először a Katona József Könyvtár Széchenyivárosi fiókkönyvtárában kezdtem dolgozni egyik osztálytársnőmmel, majd a könyvtár központi feldolgozó részlegén. Nagyon szerettem ezt a munkát. Férjemmel is ebben az évben ismerkedtem meg. Az ő családja szolnoki, ill. jászapáti származású, kisgyerekkorában költöztek Kecskemétre. Közben Sárosi Szabó Márta tanárnő készített fel az újabb felételre. A sikeres felvételit követően három éven keresztül a debreceni főiskola hallgatója lehettem. Nagy segítséget jelentett, hogy a város ösztöndíjjal, és később biztos munkahellyel támogatott.

fotó: Kiss Ákos

Tanulmányai befejezése után hogyan alakult az élete?

Diplomaosztóm után egy héttel összeházasodtunk a férjemmel. Dolgozni a Molnár Erik Általános Iskolában (ma Arany János Általános Iskola) kezdtem ének-zene tanárként és kórusvezetőként. Varjú Lajos, az iskola akkori igazgatója mindenben támogatta munkámat, kezdő pedagógusként ez nagyon sokat jelentett. 1990-ben született Blanka lányom, fiam, Timót 1993-ban. A gyes után még egy évre visszamentem ide dolgozni, majd 1996 szeptembere óta az M. Bodon Pál Zeneiskolában tanítok. Nagyon hálás vagyok, mert Palotás Józsefben újra egy emberileg és szakmailag elhivatott igazgatót kaptam. Jelenleg 13 csoportnak, több, mint 180 gyermeknek tanítok szolfézst. A heti 26 órából 8-at tartok kint a zeneiskolában, a többit a Zrínyi Ilona Általános Iskolában és itt, a Református Általános Iskolában.

Mióta tagja gyülekezetünknek?

Édesanyámmal nem voltunk szerves tagjai a gyülekezetnek. Csak nagy ünnepekkor jöttünk el a templomba, otthon azonban mindennaposak voltak az imádkozások. 1978-ban konfirmáltam Varga László nagytiszteletű úrnál. Ő is esketett meg bennünket, és a lányomat is ő keresztelte meg. A konfirmációmra kapott ige későbbi életemben is sokszor adott erőt, útmutatásul szolgált. *„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.” (Róm.8:28.)*

Hogyan kapcsolódott be aktívan a gyülekezet életébe?

Egy berekfürdői kiránduláson vettünk részt, amelyet a gyülekezet páros köre szervezett. Egy baráti házaspár hívott bennünket, és nagyon jól éreztük ott magunkat. Szép lassan bekapcsolódtunk ebbe a csoportba, ahova a mai napig is járunk. Most családos körként működik, minden hónap első péntekén férfi-, minden hónap második péntekén pedig asszonykört tartunk. Amíg lehetett, Szabó Gábor esperes úr pénteki csoportjába is eljártunk. Lassan 10 éve, hogy a Kecskeméti Vég Mihály Énekkarba Mikesi Tibor kántor úr elhívott énekelni.

A mai napig nem derült ki számomra, hogy ki révén kerültem a presbiterjelöltek közé. Jelenleg presbiterségem második ciklusát töltöm. Sokat viaskodtam önmagammal, hogy elogadhatom-e ezt a tisztséget, hiszen nem éreztem méltónak és alkalmasnak rá magamat. Az igében kerestem erre a választ, és úgy gondoltam, ha az Úristennek valamilyen terve van velem, akkor derülhet csak ki, ha erre igent mondok. Rengeteget kaptam az első időszakban, jobban megismerem az egyházat, a felépítését, jobban beeláttam a működésébe. Az első presbiteri ciklus igazából a tanulás és felkészülés időszaka volt. Hörcsök Imre főgondnok úr biztatására vállaltam ismételten a tisztséget, és tőle vettem át az ének-zenei bizottság elnöki tisztét is. Nagyszerű, hogy az ügy iránt elkötelezett emberekkel dolgozhatok együtt. Lelkesedéssel készülünk a nyári (augusztus 12-17-ig) zenei hétre az Emmaus házban. Most ért meg igazából a helyzet, hogy ezt a zenei tábor megszervezzük. A bizottság tagjaival közép- és hosszú távú terveink is vannak egyházközségünk zenei életével kapcsolatban. A zenei hétre egyházmegyénk, gyülekezetünk olyan tagjait is várjuk szeretettel, akik nem tudnak rendszeresen az énekkari zenekari próbákra járni, de szeretnek énekelni, vagy hangszeren játszani. A táborot azért szervezzük, hogy a kis muzsikálás révén még közelebb kerüljünk az Úristenhez és egymáshoz. Presbiteri tevékenységeim folyamán mindig előttem van a fogadalomtételkor kapott ige:

„Teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat!” (Zsolt. 50:14.)

Így ünneplünk mi!

Fazekas Réka
10. a

...Katarzisanak nevezzük az olyan élményeket, amelyek az embert életének teljes vagy részleges megváltoztatására vagy erőteljes megerősítésére sarkallják, nemcsak értelmileg, hanem mindig érzelmileg is. Az irodalmi alkotásnak az a hatásmódja, amellyel az embert a hétköznapi világából kiemeli, és magasabb, megtisztult erkölcsi, lelki világba emeli...

Bizonyára ez a fogalom nem ismeretlen azok számára, akik már részt vettek iskolánk költészet napi rendezvényein. Ezen a napon minden arról szólt, hogy az ezen a téren kicsit tapasztaltabbak elmélyítsék érzéseiket, gondolataikat, illetve hogy akik még nem találták volna meg a maguk „katarziszt”, esélyt kapjanak annak megkeresésére. Mindenekelőtt pedig, hogy földig hajoljunk a magasztos, nagybetűs Költészet előtt.

Mire is volt lehetőség ezen a napon? Kezdeképpen az első órákban iskolánk tanárai előadásokat, interaktív foglalkozásokat tartottak az érdeklődő diákoknak. Ezután a nagyszünetben a költészet napi pályázatok díjazottai vehették át jól megérdemelt jutalmukat, majd igazgatónőnk ünnepélyes keretek között megnyitotta a rendezvényt, és néhány verset is halhattunk tapasztalt, és még tapasztaltabb versmondóktól, továbbá meglepetésképpen énekelt verseket adtak elő iskolánk kórusának tagjai.

Akinek mindez nem lett volna elég, a következő órában díszvendégek érkeztek hozzánk: Danyi Judit és Hegedűs Zoltán verseket mondtak, és egy-egy rövid novellát, dialógust is előadtak szórakoztatásunkra. Szerepléseik között iskolánk öregdiákja, Szabó Mátyás énekelt csodaszép megzenésített verseket saját gitárkíséretével, mindenki örömeire.

Sokunknak hihetetlen lehet, hogy a versírás folyamata nem állt meg a múlt századnál és a tankegyetemenél, hanem ma is élnek költők, sőt közöttünk járnak. Szabó T. Anna beszélt őszintén a versírás folyamatáról, arról hogy ő hogyan találta meg a saját hangját, és felolvasta néhány versét.

Ezután következett a teaház. Nos, itt tobzódhattunk csak igazán a művészet szórakoztatásában, miközben finom teákat kóstolhattunk meg kedvenc költőink ajánlásával. A színpadon költőlelkű diákok saját verseiket olvasták fel, és énekelt verseket adtak elő, illetve Saly Noémi, irodalom- és Budapest-történész beszélt nekünk a múlt század eleji kávéházi életről.

Mindent összevetve, magára vessen, aki nem érezte jól magát, vagy kihagyta volna ezeket az egyenként is lenyűgöző és színes előadásokat. Mi csak egyet mondhatunk: köszönjünk tanárainknak, hogy ilyen örömeinkben lehetett részünk, és reméljük, hogy jövőre is megrendezésre kerül ez az ünnep!

2013. április 5-6-án már 16. alkalommal rendeztük meg a Kecskeméti Református Általános Iskola országos versenyét, a „Velünk az Isten!” Országos Bibliaismereti Versenyt.

Közel 200 vendég, 30 csapat érkezett a hírös városba az ország 19 helységéből, 20 református iskolából.

A kétnapos versenyen a gyerekek írásban és szóban is számot adtak arról, mennyire ismerik a Bibliát. A rendezvény színpadi előadásban jelenítették meg az Ó- és Újszövetség történeteit. Idén 2013-ban a muzsika jegyében hirdettük meg a versenyt, hiszen az ének, a zene, a tánc nagyon gyakran kerül említésre a Bibliában.

Ez a két nap jó alkalom volt az ismeretek bővítésére, új találkozásokra a diákok és felnőttek között.

XVI. „Velünk az Isten” Országos Bibliaismereti Verseny

Dr. Szabó Ildikó
igazgató

fotó: Gyömbér Csaba

fotó: Nadeimlejnskyné Toók Lilla

Batyusbál

Dr. Füzesi Viktor
szülő

Marozsiné Suhari-Nagy Erzsébet és Andrássyné Dolog Éva osztálytanítók vezetésével. A szórakoztató és tanulságos bábjáték mellett vidám country táncot is jártak az iskola diákjai, s végül két pöttöm mesemondó bűvölte el a közönséget. A finom vacsorát követően nívós előadásával a Casino Zenekar gondoskodott a hajnalig tartó jó hangulatról.

fotó: Nademlejnskyně Toók Lilla

2013. április 12-én a Kecskeméti Református Általános Iskola szülői munkaközössége első alkalommal szervezte meg az iskolát támogató szülői batyusbált. A nagyszerű, teltházas rendezvénynek a Nagykonviktus adott helyet, ahol szép környezetben, színvonalas körülmények között szórakozhattak az általános iskolai szülők és tanárok. A program nyitányaként a műsorról a 2. a. és b. osztály kis művészei gondoskodtak

A rendezvényből és a támogatójegyekből befolyó teljes összeget, mintegy 300 000 Ft-ot, a szervezők az iskola udvarának felújítására ajánlották fel.

Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani az iskola vezetésének, valamint a szervező és támogató szülőknek. Reméljük, jövőre ismételten együtt szórakozhatunk iskolánk támogatására!

Párnageddon 2013.

Bibó Zoltán
rajparancsnok

2013 tavaszának első napján a 121. Dr. Vetéssy Géza cserkészcsapat Tisza István cserkész rajának cserkészei gyülekeztek az Ókollégium udvarán. Először kinn az udvaron játszottunk, majd miután mindenki megérkezett, a cserkészpincében folytattuk tovább a játékokat. Miután a raj három Michelin-csillagos lány őrsvezetői által készített melegszendvicseket elfogyasztottuk, csapatokra osztottak bennünket, és így kellett tematikusan válogatott zenéket felismernie a résztvevőknek. A muzikális fejtörők után ismét parázs harcot folytattak egymással a lányok és fiúk a puszicsata keretein belül. Bár a lányok derekasan helyt álltak, végül a fiúk győzedelmeskedtek. A pizsama bemutatót Adele hangjának megidézésével Horváth Zita, a Skorpió őrsvezetője nyitotta meg. A cserkészek egyesével járultak a zsűri elé, hogy bemutassák a tavaszi pizsamadivat legújabb trendjeit. A zsűri eredményhirdetése után mindenki visszavonult a hátszobába, hogy felkészüljön a párnacsatára, a Párnageddonra. Miután az őrsvezetők előkészítették a csatateret, és ellenőrizték a harci eszközöket, elkezdődött a Párnageddon. A párnacsata többféle játékmódban zajlott: küzdöttek a lányok a lányok ellen, a fiúk a fiúk ellen, a lányok a fiúk ellen, az őrstagok az őrsvezetők ellen, sőt volt olyan eset is, amikor pár bátor harcos egyedül vette fel a küzdelmet a többiekkel szemben. A párnacsata végeztével a hálósások kényelmében gyorsan elaludtunk, a párnák is visszanyerték elsődleges funkciójukat. Szombaton a zenés ébresztő után összepakoltunk, és együtt megreggeliztünk. Ezután haza indultunk a tavasz első cserkészprogramjáról, mely úgy gondolom, hogy jó multság, cserkészmozka volt.

2012 júniusában, mikor kiderült, hogy a hatodéves gyakorlatomat ebben a gyülekezetben fogom végezni, akkor egyszerre voltam boldog és ijedt is. Örültem, hogy ide helyeztek, mert tudtam, hogy ebben a nagy közösségben szinte minden olyan dologgal megismerkedhetek egy kicsit, ami bármelyik gyülekezetben előkerülhet. Azonban félelmemet is pontosan ez idézte elő. Hogyan fogom tudni megismerni ezt a hatalmas gyülekezetet? Ezekkel a gondolatokkal érkeztem meg szeptember elején Kecskemétre.

Az első alkalom, amelyen részt vettem, egy lelkészi értekezlet volt, ahol egyszerre találkozhattam a lelkészekkel. Bár tudtam, hogy 11-en szolgálnak a közösségben, mégis meglepő élmény volt egy gyülekezetben ennyi lelkészt látni. Reménykedtem, hogy hamar megtanulom mindenkinek a nevét, és nem fogok senkit sem valaki másnak a nevére szólítani. Segített a megismerkedésben az, hogy az itt szolgáló lelkészek az első naptól kezdve végig nagyon nagy szeretettel és segítőkészséggel fogadtak, így nem jelentett problémát a szolgálók közösségébe való beilleszkedés.

A gyülekezet hasonló szeretettel fogadott. Ezt bőven volt lehetőségem megtapasztalni, hiszen az ittlétem első időszakát azzal töltöttem, hogy meglátogattam a különböző csoportokat és alkalmakat. Vannak köztük olyanok, amelyekhez tudtam csatlakozni, nemcsak mint hatodéves, hanem mint résztvevő is.

Fokozatosan kaptam különböző szolgálati lehetőségeket is a gyülekezetben. Mivel már korábban is volt alkalmam az idősek közt szolgálni, és különösen is kedves számomra ez a feladat, így első sorban itt kezdtem el munkálkodni. Bibliaórákon szolgáltam a SION házakban, valamint rendszeresen látogathattam időseket.

Volt alkalmam az ifjak közötti szolgálatra is. Az Internátusban az egyik bibliakör vezetője lehettem, valamint az idei tanévben induló konfirmandusok között is többször megfordultam.

Vannak kiemelkedő élményeim is. Ilyenek a templomi szolgálatok az istentiszteleteken, a balatonfenyvesi lelkészi hétvége, a gyülekezeti farsang a sok mosolygós gyermekkel és szüleikkel, a passiók istentisztelet, valamint a házi bibliaórák különleges hangulata.

Sok segítséget kaptam a gyülekezettől a szakdolgozatom megírásában is. Többen is lelkesen mesélték el az első harang történetét, amelyet I. Rákóczi György adományozott a gyülekezetnek, és ezt bele tudtam építeni munkámba.

Nem tudnám mind felsorolni az összes alkalmat, amelyeken szolgálóként vagy ígehallgatóként részt vehettem, de mindegyikért nagyon hálás vagyok. Hálás vagyok, mert sokat tanulhattam, és hálás vagyok, mert lelkileg is épülhettem. Az itt eltöltött idő maradandó élmény számomra, mely további szolgálataimat is meghatározza.

Hatodévesként a gyülekezetben

Vass Réka

fotó: Pálóczi Károly

Kékkeresztes vagyok...

Hodánics Tamás

hivataligazgató lelkipásztor

családtagjaiknak és hozzátartozóiknak nyújt segítséget a mindennapokban egy függőségektől mentes, tiszta, teljes élethez. Azt gondolom, hogy sokkal jobb, ha valakire azért néznek furán, mert soha semmilyen alkoholos italt nem fogyaszt, mint ha ellenkezőleg tenne, és visszatartó erő nélkül mindent elfogadna. Valami baj van, ha a mértéktelen italfogyasztás miatt fellépő viselkedési zavarok miatt összesúgnak valaki mögött a társaságban, esetleg önsorsrontó élete miatt elfordulnak tőle az emberek. Az utolsó jelzés az, amikor kiállítják róla a diagnózist: alkoholfüggő...

A kékkereszt nem különködés, hanem a baj, céltévesztés (bűn) felismerése utáni visszarendeződs az Ige szerinti életre: Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává. (I.Kor. 6:12.)

15 éves a Kékkereszt Csoport

Az első magyar egyesület alapítója egy azelőtt rendkívül iszákos újvidéki iparos volt, aki külföldi útja során a kékkereszt segítségével szabadult meg alkoholizmusától, és elhatározta, hogy felkarolja sorstársait. A Magyar Kékkereszt Egyesület 1895-től 1919-ig, majd 1921-től 1948-ig folytatta misszióját, amit kétszer is betiltottak a hatalomra került kommunisták, végül a gyógyító munka 1981-ben újrateleződhetett a Református Iszákosmentő Misszió (RIM) megalakulásával. Jelenleg 46 utógondozó csoport működik az országban.

Április 28-án hálaadó istentiszteleten emlékeztünk arról, hogy 15 éves lett az egyházközségünk kebelében működő Kecskeméti Kékkereszt Csoport. Hálát adunk Istennek a 15 év minden szabadításáért, megújulásáért, áldásáért, és hálából végezzük szolgálatunkat. Utógondozó és rehabilitációs feladatokat látunk el a városban és vonzaskörzetében, segítséget nyújtunk a szenvedélybetegségek megelőzésében, terjedésének megakadályozásában, a gyógyításában. Mivel a beteg számára

az élete értelmét - a testet és lelket pusztító szenvedélye jelenti, ahhoz, hogy ezt a káros függőséget elhagyja, mi olyan új értékeket próbálunk felmutatni, amelyek alkalmasak arra, hogy egész életét betöltsék. A hozzánk forduló gyógyulni vágyók számára „ajándékozó” kúrát javasolunk. Istennel kínáljuk egy teljes és tartalmas élet lehetőségét, amelyben nincs többé szükség a szenvedély nyújtotta „örömökre”, a függőségre. Szeretettel várunk minden érdeklődőt alkalmainkra szerdánként 18.00 órától a Kecskeméti Református Egyházközség Tóth Endre termébe. (www.kkcs.hu)

- Köszönöm, de nem kérek belőle, én kékkeresztes vagyok és nem fogyasztok alkoholt...

Talán hallottunk már ilyen vagy hasonló választ, amikor elutasították a kínálást ismerőseink. A kékkeresztesek nem valami különleges lovagrend vagy szerzetesrend tagjai, hanem olyan egyesülethez tartoznak, amely a szenvedélybetegségekkel küzdő embereknek,

Konfirmáció

Komádi Róbert
lelkész-vallásánár

forrás: Déber Gábor

A református egyház életében fontos helyet foglal el a konfirmáció. A latin szó jelentése: megerősítés. A keresztyén ember tapasztalata, hogy a Szentlélek titokzatos módon munkálja az ember lelkében a hitet, a reménységet, a szeretetet, a krisztusi közösséget. Ez a csoda már a keresztségben elkezdődik életünkben. A konfirmáció az az alkalom, amelyben a keresztyén ember vallást tesz arról, hogy megismerte az Isten kegyelmét, és hogy ebben a kegyelemben akar járni. Mindemellett ez az ünnepélyes istentisztelet jogosítja fel őket arra, hogy mint felnőtt keresztyén éljen az Úrvacsora szentségével, és később mint felnőtt teljes joggal, minden vonatkozásban részt vegyen az egyház életében.

A konfirmációt kétéves felkészülési időszak előzi meg. A gyermekeknek bibliaismeret, hitvallásismeret, etika, dogmatika, egyházismeret, egyháztörténelem témaköreiben gazdagítjuk tudásukat, ismereteiket. Ezzel segítve őket hitük megvallására. Nem csupán elméleti oktatás történik ezeken az alkalmakon, hanem a lelkész együtt is imádkozik, énekel, beszélget a mindennapi életről a gyermekekkel. Mindez azért történik, hogy ne csak tudásukban, hanem az életükben is megtapasztalják azt az Istent, aki a keresztségben gyermekeinek ismerte el őket, majd pedig képesek legyenek a gyülekezet közösségében és segítségével keresztyén életet élni.

Mivel a konfirmációra készülő fiatalok jelentős többsége a Református Általános Iskolában és a Református Gimnáziumban hittanóra keretében vesz részt az előkészítő alkalmakon, ezért ezeknek a gyerekeknek a tudását, teljesítményét osztályzatokkal is értékelni kell. De az igazi számadás a konfirmációi bizonyágtétel. Ezen minden fiatalnak bizonyágot kell tenni a felkészülése során megszerzett tudásról. Fogadalmat azonban csak azok a fiatalok tesznek, akik önként akarják az Isten és a gyülekezet színe előtt megvallani hitüket és Krisztushoz tartozásukat.

Vannak olyan fiatalok, akik még nem részesültek a keresztség sákramentumában, de ez nem kizáró ok. Ők is részt vesznek a felkészülésben, és a konfirmáció alkalmával az istentiszteleten megkereszteljük őket. A konfirmáció, mint a Szentlélek ajándéka, nincs korhoz kötve. Isten mindenkit vár. Ennek következtében nincs elkésett felismerés, Krisztushoz tartozni vágyás. Azok a felnőttek, akik korábban nem konfirmáltak vagy nincsenek megkeresztelve, lelkési vezetéssel készülhetnek életük e jelentős állomására. A felnőttoktatás folyamatos, igényekhez igazodik.

A konfirmáció csodálatos lehetősége lehet annak, hogy az éledező hit megerősödjön, Jézus szabadítására találjon, megteljen tartalommal, illetve hogy valaki mások előtt is vállalhassa lelki keresését, elindulását. Ez nagyon komoly és áldott lépés lehet bárki életében!

„Szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk.”
(Róm. 10:10.)

A kollégiumi rendszer kiteljesedése

A Kecskeméti Református Pálmácska Óvoda bővítése

Hörcsök Imre

főgondnok, az egyházközség világi elnöke

zepén minden energiánkat és figyelmünket a Református Általános Iskola újraindítása, szellemi és anyagi építése kötötte le. Lelkünkben mégis ott volt az örvendezés, ahogyan a 126. zsoltár említi az álmodókat: *„Mikor jóra fordította Sion sorsát az Úr, olyanok voltunk, mint az álmodók.”*

Hosszú évek imádsága és türelmes várakozása hozta meg az örvendezés napjait, amikor 2007-ben Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzata működtetésre átadta számunkra a Munkácsy utcai óvoda épületét, amely a Református Pálmácska Óvoda nevet kapta. Szívünk örömeinek leírására az előbbi zsoltár 2. és 3. versét idézem: *„Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az ÚR! Hatalmas dolgot tett velünk az ÚR, ezért örvendezünk.”* Azóta is büszkeséggel és örömmel nézünk kollégiumi rendszerünk legkisebb intézményére, a 30 kisgyermeket befogadó vegyes csoportos óvodánkra.

Út az álom megvalósulásához

Miközben óvodánk működésével számos család óvodai ellátási igényét tudtuk megvalósítani, nevelő munkánk hatására Isten megszólító szeretete költözött olyan családok otthonába, és hatotta át életüket, akik mindeddig távol voltak a Református Egyház szolgálatától. Másrészt az is megnyugtató volt számunkra, hogy egyházközségünk dolgozóit is segíthettük gyermekeik elhelyezésében. Mindeközben éreztük és tudtuk, hogy ez a 30 férőhely kevés ahhoz, hogy számottevő módon járuljon hozzá a Református Általános Iskola évenkénti utánpótlásának biztosításához. Szinte a kezdeti évektől figyelmünk középpontjába került az Erkel utca és László Károly utca találkozásánál lévő úgynevezett honvédségi óvoda - immár 16 éve - üresen álló épülete. A tulajdonviszonyok folyamatosan változó és rendezetlen volta miatt azonban mindeddig nem tudtunk érdemi és eredményes tárgyalásokat folytatni. Egyházközségünk életében ismét valósággá lett az ige: *„Az Úristen nagy tetteivel járök...”*

Isten csodálatos útja folytán, önzetlen segítők és pártfogók közbenjárásával a Magyar Kormány 1420/2011. (XII. 6) Korm. határozata alapján 25 éves időtartamú hasznosításra a Kecskeméti Református Egyházközség megkapta ezt a városképiles is kiemelkedő épületet. A jogi eljárás lezárása és a tervezett megnyitás időpontja között félelmetesen szűk időhatár mutatkozott. Tudtuk, hogy az épület állaga szükségessé teszi a teljes átépítést, így beláthatóvá vált, hogy önerőből a teljes felújítás költségét nem tudjuk előteremteni. Reménységet adott a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség pályázati kiírása, melyet a budapesti Goodwill Consulting Kft. közreműködésével haladéktalanul megpályáztunk. A sikeres pályázat mintegy 120 millió forinttal járul hozzá az óvodai építkezés több, mint 200 millió forintos költségeihez.

Az álom

„I have a dream” (Van egy álmom)

Amikor e cikk megírására felkérést kaptam, Martin Luther King világhírű mondata jutott az eszembe. De szinte abban a másodpercben a lelkiismeret hangjára - a történelmi igazság jegyében -, gondolatban áttettem a mondatot múlt időbe és többes számba. Mert a jövőt - jelesül az óvodát - együtt álmodtuk meg több, mint egy évtizeddel ezelőtt Főtiszteletű Varga László lelkipásztor úrral és Nagytiszteletű Szabó Gábor esperes úrral. Azonban az akkori időben - a kollégiumi rendszer kiépítésekor - erre már nem volt anyagi erőnk, és nem láttuk magunk előtt a megvalósítás ideális helyszínét sem. Az 1990-es évek kö-

Milyen is lesz ez az óvoda?

Az egyik szülői értekezleten úgy fogalmaztam, hogy kívül gyönyörű, belül mesészép. Valóban, minden törekvésünk arra irányul, hogy e városképi szempontból is kiemelkedő, helyi védetség alatt lévő épületet az eredeti pompájába állítsuk vissza, belül pedig a mai kor követelményeinek megfelelő, korszerű, igényes berendezéssel felszerelt, a nevelést minden tekintetben jól szolgáló óvodát hozzuk létre. Az épület egykori tulajdonosa Zaboretzky Ferenc, aki tervezte, önmagának és családjának építette az akkori időkben is figyelemre méltó „ékszerdobozt”. Az épület adottságai - a korábbi funkciónak megfelelően - három csoportszoba kialakítását teszik lehetővé a földszinten, és itt helyezzük el még a fejlesztő szobát, valamint a gyermekeket kiszolgáló melegítőkonyhát is. A korszerű vizesblokkok csoportonként szolgálják a gyermekeket, ezen felül az előírásoknak megfelelően mozgáskorlátozott mosdó is készül. Az óvodapedagógusok, a vezető és vezető-helyettes irodái a padlástérben lesznek. A mozgáskultúra fejlesztését, a mindennapos testmozgás lehetőségét egy kitűnően felszerelt tornaszoba biztosítja. A gyermekek szükség szerinti egészségügyi ellátását orvosi szoba teszi lehetővé. Az épületet övező udvar zöldfelület és játszótéri részek váltakozásával teszi az óvodások számára örömtelivé a szabadlevegőn való tartózkodást. A 75 óvodás gyermek neveléséről, ellátásáról 7 óvónő, 4 dajka gondoskodik. Munkájukat egy óvónői képesítéssel rendelkező óvodatitkár és 1 fő konyhai dolgozó segíti.

A nevelés tartalmi követelményei

E hivatalosnak ható mondatrész jelzi, hogy ezt a fejezetet a leendő óvónők írják. Igaz, hogy a nevelési program meghatározásában irányokat, elvárásokat, határokat jelöl ki a fenntartó. Ha mégis körvonalaznom kellene a tartalmi szabályozást, akkor az óvodapedagógiai munka középpontjába a személyiségfejlesztést állítanám, melynek művészeteken, kézművességen keresztül, játékba ágyazott keretek között kell megvalósulnia. Így fontos szerepet kaphat az ének-zene, a rajz, a néptánc, a hagyományok megismerése és a bibliai értékrend. Óvodánk egyediségét mutatja az a lehetőség is, hogy saját úszodánkban tanulhatják meg a gyermekek az úszás alapismereteit.

„A reménység pedig nem szégyenít meg...” (Róm. 5:5.)

Amikor a jövőbe nézve a Pálmácska Óvodára gondolok, ez az ige tölti el szívemet. Mert az ige üzenete élő valóság egyházközségünk életében, ha csak az elmúlt bő 20 évre, annak történéseire gondolok. Sok személyi változást éltünk meg az elmúlt 6 év során, de mindig hittük, hogy lesz egy kiteljesedés, bővülés, állandósulás. Mert az állandóság megnyugtató, kiszámíthatóságot sugároz a szülők, gyermekek felé. Hiszem, hogy óvodánk jövője a jó alapokról indulva, szárba szökve gazdag gyümölcsöt terem majd a családok, a kisgyermek és

Anyaszentegyházunk életében. Isten áldja meg az óvoda bővítésén munkálkodókat, segítse az óvodai munkát végző óvodapedagógusokat, dajkákat és a kiszolgáló személyzetet!

Legyen áldás e házon és az abban lakók mindennapjain!

Bronzeső a Refiben

Fazekas Réka

10. a

Az OKTV ebben segíthet – már ha vagyunk olyan alázatosak és szorgalmasak, és alaposan felkészülünk az adott tantárgyból. Annyira, hogy a felkészültségünkkel magunk mögé utasítjuk a több száz velünk együtt indulót. A maximális 500 pontból és a többletpontként szerezhető 100-ból 25, 50 vagy akár 100 pontot is elérhet az, aki az OKTV-n (azaz az Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyen) elindul, és a legjobb 30 tanuló között van. És ez csak a számszerűen kimutatható nyereség. Nem beszéltünk a megszerzett tudásról és tapasztalatról, amely sokkal hosszabb távra szól.

Most örülhet igazán csak a Kecskeméti Református Gimnázium – két diákja is dobogós helyezést ért el ezen a rangos versenyen: Kovács Melinda magyar nyelv, Csősz Gábor pedig fizika tantárgyból. Mindketten harmadikak lettek. Ezzel megszerezték a többletpontokért adható maximális pontszámot, azt a 100 pontot, amelyet mások különböző nyelvvizsgákkal és emelt szintű érettségivel szeretnének elérni. Azonban ilyen tanulmányi eredmények mellett nem kételkedünk abban, hogy ők enélkül is megszerezték volna őket. És ne gondoljuk, hogy nyerteseink ki sem bújnak a könyvből, és reggeltől napestig csak a feladatokat bújják. Emellett mindketten élnek a tizenévesek szokásos életét: Melinda szívesen olvas, szeret gyerekekkel foglalkozni, illetve vigyázni rájuk, és gyógy pedagógusnak készül. Gábor pedig heti szinten sportol, biciklizik, nyáron a Balatont szeretné átúszni, és aktívan részt vesz a 121. sz. Dr. Vetéssy Géza cserkészcsapat életében őrsvezetői munkájával.

De hogyan is juthattak el idáig? Mindketten elismerik, hogy a sok évig tartó munka az, ami így hozta meg gyümölcsét, és elhíhetjük, hogy ilyen eredményeket „kampányszerű” tanulóval még nem sikerült elérni.

Melindának az első fordulóban először egy nyelvtani tesztet kellett megoldania. Innen továbbjutva egy pályamunka megírása volt a feladat „*A figura etymologica története*” címmel. Saját elmon-

dása szerint ennek írása közben találkozott a magyar nyelv szépségeivel, gyönyörködtető részleteivel, gazdag szókincsével. Mindezeket hasznosan tudta alkalmazni a harmadik fordulóban, ahol a pályamunkáját kellett megvédenie.

Gábornak sem volt könnyű dolga. A három forduló közül az első kétben fizikai példákat kellett megoldania, amelyek bár ránézésre hasonlítanak az órai feladatokra, sokkal összetettebbek

foto: Csősz Győző

azoknál, és hosszabb gondolkozást igényelnek. Gábor a döntőben a BME Fizika Intézetében járt, és nem az okozott neki nehézséget, hogy digitális eszközökkel mérjen, hanem az, hogy a mérendő berendezést rengetegszer át kellett szerelni, ami sok idejét vette el, ill. az, hogy a 40 döntőből 12 maximális pontszámot ért el az előző fordulóban, és ezért nem az utolsó két fordulót, hanem csak a legutolsót vették alapul az eredményhirdetésnél.

Biztosak lehetünk benne, hogy ez a versenyeredmény még sokáig ott jár mellettük. Olyan élmény ez, amire mindenki áhítozik, és aki részesül benne, nagyon megbecsüli. Nemcsak maga a verseny rangja és az elért pontok azok, amik segítik őket most és a későbbiekben, hanem hogy olyanfajta élményben lehetett részük, amiből tanulhattak, és ami egyfajta visszaigazolás az elmúlt gimnáziumi évekről: igenis, van miért tanulni, és mindennek hasznát vesszük egykor.

Nemcsak felkészítő tanáraik lehetnek büszkék rájuk (Melindát Krettné Bagi Márta tanárnő, Gábort Galambos Péter tanár úr készítette fel), hanem az egész iskola. Kívánjuk, hogy mindkettejüknek még sok hasonló sikerben legyen része élete folyamán, és mivel végzősök, számos lehetőség még csak most kezd kitérődni előttük. Reméljük, hogy hasonló szép eredményeket érhetnek el iskolánk diákjai az elkövetkező években.

Gimnáziumunkban minden tanévben két alkalommal tartunk csendesnapot, advent idején és áldozócsütörtökön. A csendesnapok célja, hogy egy-egy egyházi ünnep kapcsán elmélyüljünk annak üzenetében, és kulturális élményben is részünk legyen. Május 9-én Jézus Krisztus mennybemenetelét ünnepeltük egy csendesnap keretén belül. A szokásos rend szerint 7:45-kor kezdődtek a programok. Az első órában az osztályok közösségépítő alkalmon vehettek részt lelkesek vezetésével. Ez a foglalkozás a közös munkáról, a vezetők fontosságáról és szerepéről, a különböző csoportokról és az azokban betöltött helyükről szólt, hogy aztán a kiscsoportos bibliatanulmányozás során arról gondolkodjunk, hogyan készít helyet nekünk Isten ebben a világban, majd az eljövendőben. 9 órától templomi ünnepi istentiszteleten vettünk részt, Laczay András szolgálatát hallgattuk meg. Ezt követően visszatérve az iskolába mindenki átvehette az iskola ajándékát (túró rudi). 10 órától a 10. és 11. évfolyamok diákjai megnézték az *Élet a halál után* című filmet. A film olyan emberek bizonygátételéről szólt, akik visszatértek a halálból. Ugyanebben az időben a 8. és 9. osztályok diákjai előre beosztott rend szerint három előadást hallgattak meg. Adamek Norbert a nagy ifjúsági fesztiválokon szóló keresztyén missziókról, Kerekes Márton egyházunk kórházmissziójáról, Ritter Nándor pedig a hajléktalanok közötti szolgálatról szólt.

A filmet, illetve az előadásokat követően a tornacsarnokban gyűltünk össze, ahol Berecz András Kossuth-díjas ének-és mesemondó, népmesegyűjtő, folklórkutató és előadóművész tartott előadást.

Áldozócsütörtöki csendesnap

Fodor Roxána
Juhász Barbara

11. c

„Fedél nélkül”

Boda Krisztina

9. d

Az előadást a Menhely egyik munkatársa kezdte, aki elmondta, hogy mit foglal magába az alapítvány munkája. A Menhely Alapítvány 1989-től létezik Budapesten, és a hajléktalan emberek életét segíti. Az alapítvány az első független világi szervezet, mely többek között gondozási központot, krízisautót, lábadozót is működtet. Teljesen egyedi ötletként pedig elindította a „*Fedél nélkül*” című utcalapot a hajléktalan emberek közreműködésével.

Ezután a hajléktalan emberek beszámolóí következtek. Röviden, de minden lényeges mozzanatra kitérve elmondták élettörténetüket. Rá kellett döbennem társaimmal együtt, hogy a hajléktalanságig - bármilyen nehéz elhinni - könnyű eljutni. Elég egy félresikerült házasságból való menekülés, rossz családi környezet vagy akár egy állás elvesztése, és minden összeomlik. Ami rendkívül nagy tisztelettel töltött el, hogy ezek az emberek őszintén, szégyen nélkül beszéltek a helyzetükről, elmondták nekünk a megpróbáltatásaikat, és mind azon vannak, hogy „felálljanak” és újrakezdjék. Ebben az alapítvány maximálisan a segítségükre van, és öröm látni, hogy vannak ilyen kezdeményezések.

Meg kell említenem egy különleges vendégünket: Leé Józsefet, aki nemrég jelentős összeget nyert a „*Legyen ön is milliomos*” című játékban. Fontos tudni, hogy olyan emberről beszélünk, aki több egyetemre is járt hosszabb – rövidebb ideig, és jelenleg is tanul, valamint verseket ír. (József a nyeresémből 4 hajléktalan társának is juttatott egy jelentős összeget.)

Az alapítvány, mint már megjegyeztem, kiad egy lapot, melynek címe: Fedél nélkül. Ez a lap a hajléktalanságról, a Menhely munkájáról szól, és tele van hajléktalan emberek által írt cikkel és az általuk készített alkotással. (A hajléktalan emberek novellái, grafikái, festményei, versei már könyv formájában is megjelentek!) Az újság terjesztésében szintén hajléktalanok vesznek részt, de megszervezve, regisztrált, igazolvánnyal ellátott terjesztőkkel, regisztrált helyeken árusíthatnak, sőt ők maguk is fizetnek a lapért. Szigorú szabályzatot kell betartaniuk, bejárnak a szerkesztőségbe, és az „Év Terjesztőjét” is kiválasztják.

Ilyen újságot nézegethettünk, sőt meg is tarthattuk, azzal a feltétellel, ha kérdeztünk. Az előadás ugyanis teljesen interaktív és közvetlen volt. Őszinte kérdés, őszinte válasz, ezt pedig mindenki nagyon értékelte. A beszélgetés után szituációs játékokat játszhattunk, teljesen élethű szituációkkal,

így beleélve magunkat egy hajléktalan ember mindennapjaiba, ami, mint kiderült, egyáltalán nem könnyű feladat.

Zárásul annyit mondanék, lehet, hogy az előadás előtt sokan rendelkezünk előítéletekkel, de közben legtöbbször megmozdult valami. Nőtt az empátiánk, az elfogadásunk, csökkentek az előítéleteink, és legtöbbször átértékeljük a dolgokat. Meghallgatva az előadást, ráébredtünk, hogy az emberi élet „labilis”, de „stabilabbá” válik, ha segítjük egymást. Tegyük fel, hogy meglátsz egy segítségre szoruló hajléktalant az utcán. Mit csinálsz? Segítesz? Rajtad múlik!

fotó: Dudás Krisztián,
a Menhely Alapítvány munkatársa

Visszajelzések

„Örülök, hogy együtt lehettem velük, hiszen sok mindet megtudtam róluk. Rájöttem, hogy annyira jó helyzetben vagyok. Van családom, akikre számíthatok, egy biztos hely, amit az otthonomnak tekinthetek. Rájöttem, hogy nem csak a saját hibáikból kerülhetnek ki az utcára. Attól, hogy hajléktalanok, nem biztos, hogy rossz emberek. Innen-től kezdve más szemmel néztem rájuk. Ha tudok, megpróbálok segíteni nekik. Köszönöm.” (9. d)

„Az óra megérintett. Rossz belegondolni, hogy sajnos vannak ilyen emberek. Az emberekben, akik eljöttek, nagy volt a szeretet és egy »ilyen« sorsra jutó ember sokkal jobban megbecsül bármit is, mint mi, akiknek adatott. A versmondó bácsit sajnálom a legjobban, mert tehetséges, és a mai világ nem biztosít a költőknek megélhetést, és ez a tehetség, »munka« már nem is érdekli az embereket. Megrázó volt a történeteiket végighallgatni, hogy ki hogyan jutott el idáig. A játék jó volt, de amint beleértük magunkat, rossz és keserű érzés fogott el, amit nem szeretnék valóban átélni.” (9. d)

Leé József: Vers (lak)cím nélkül

Nincs ajtóm,
Nincs hová belépned hozzám barátom,
Sem ablakom, melyen át kilátsz,
S amin az eső kintről kaparász

Csendes vasárnap délutánon.
Életem maga a megnyitott tér,
S az eső a nyakamba csorgás
Palackba zárt tablettás boldogság segít,
Ha rámtör a szorongás

Falak nélküli sorsom szobáján
Akárki megvetőn, közönnel
Kopogtatás nélkül jár át.

Számukra mit sem jelent, tudom,
Fájdalmam, önérzetem, dacom

Egy célom volt csak: a megtartó felejtés
De kell legyen valahol menekvés
Túlélni. Mit is? Már magam sem tudom.
Templomba járok. Imádkozom.

„Jó élmény volt számomra ez a találkozás. Egy kicsit én is beleélhettem magamat, hogy hogyan élnek a hajléktalanok. És megtudtam, hogy milyen gondokkal is kell egy-egy ilyen fedélnélkülinek megküzdenie nap mint nap. Nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz. Voltak velük kapcsolatban előítéleteim, de azt kell mondanom, hogy kellemesen csalódtam. Örülök neki. Most még sokat nem tehetek, hogy jobb körülmények között éljenek, de ha nagyobb leszek, igyekszem segíteni nekik.” (9. d)

További információ: www.menhely.hu

„Nagyon tetszett. Megtánított arra, hogy értékelni kell a dolgokat... és hogy a legrosszabb helyzetben se adjuk fel soha.” (11. d)

„Érdekes volt, hogy megismerkedhettünk a hajléktalanok életkörülményeivel és a hajléktalanellátó emberekkel. Nagyon megrázó volt az élettörténetük. Szembesülhettünk azzal, hogy mennyire kivetíti őket a társadalom, és hogy mégis mennyit küzdenek. A szerepjáték erre nagyon jó eszköz volt.” (11. b)

„Szerintem nagyon érdekes volt, mert sokkal többet megtudtunk a hajléktalanokról. Eddig mindenki tartott tőlük, de amikor néhány élettörténetet hallottunk, rájöttünk, ugyanolyan emberek, mint mi. Csak valamin elcsúszott az életük. Ez példának is jó volt, hiszen egyikünk sem akar hasonló sorsra kerülni. Hasznos volt, még azért is, mert teljesen megváltoztatta a szemléletem egy hajléktalanról.” (11. b)

„Megható és tanulságos volt. Szörnyű, hogy vannak rendes emberek és ide kerültek. Jó volt, hogy úgy készültek, hogy bevontak minket, hogy mi is átérezzük a helyzetüket.” (11. d)

Végzős diákok
ballagása 2013
Fotó: Csósz Győző

Kecskeméti Vég
Mihály Enekkar
szolgálata
a Panyolai
Református
Egyházközösségben
Fotó: Pálóczy
Károly

ÉLETKÉPEK

Költészetnapra közös éneklés
a Katona József Könyvtárban
Fotó: Csósz Győző

Piknik az Emmausban
Fotó: Pálóczy Károly

Párnageddon
fotó: Bibó András

„A fagy az hideg, együnk azt!”

Beszélgetés a Mikesi házaspárral

Meséljete egy kicsit családotokról!
Honnan jöttetek Kecskemétre?

Kati: o Egy dunántúli kis faluhoz, Litérhez kötnek a gyökereim, ahol felnöttem. Miután itt édesanyám jóvoltából élénk néptáncos élet alakult ki, így testvéreimmal együtt én is belekerültem ennek sodrásába. Édesapám a rendszerváltozás után polgármester volt a faluban. Balatonkeneséhez is kötődöm szorosán, ahol nagyapám lelkészként szolgált, mi pedig a gyülekezethez tartoztunk. A kenesei parókián nagy családi alkalmakkal, sok közös játékkal teltek a nyári szünetek. Emlékszem a templomi zenés áhítatok pillanataira, a nagy közös séták utáni uzsonnák ízeire is. Tízévesen itt hallottam meg először az Úristen személyesen nekem szóló biztatását egy igehirdetésből – *„Ne félj, mert az Úr, a te Istened...veled van mindenben”*. Ez meghatározó volt számomra.

Az interjút készítette:
Bán Magdolna
Lipóthné Gyulai Anikó

Tibor: o Bár Kecskeméten születtem, bajainak is vallom magam, hiszen Tázlár után Baján töltöttem az ifjúkoromat, ahol a húgom született, és ahol édesapám lelkész volt. Egy vasárnap délután a bajai templomkertben sétálgatva, énekeskönyvünk 338. dicsérete visszhangzott bennem a délelőtti istentiszteletből, és úgy éreztem, ez az, amivel nekem foglalkoznom kell.

Hogyan teltek a főiskolai évek?

Kati: o Veszprémben, a Lovassy László Gimnáziumban érettségiztem, majd egy évet Németországban töltöttem. Távol a családomtól, egyedül, honvágygal küzdve átéltem, amint „csöndesen és váratlanul átölelt az Isten”. Hazatérve Szegeden folytattam tanulmányaimat a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán, matematika és ének-zene szakon. Közben elkezdtem a vallás tanári képzést, amelyet egy évvel az alapszakom után fejeztem be.

Tibor: o Baján érettségiztem a III. Béla Gimnáziumban, majd a Zeneművészeti Főiskola miskolci tagozatára jártam, szolfézs-zeneelmélet szakra. Hét évet töltöttem Miskolcon, ahol egy evangélikus parókián laktam, és tagja voltam egy kiváló református kórusnak, a Cantus Firmus Énekkarnak. Miskolc után egy évig Kiskunhalason tanítottam. Egyházzenei indíttatásom egyik fő mestere - a családi otthon mellett - Berkesi Sándor, aki hívott Debrecenbe, de én Halason maradtam, és tanítottam az ottani ÁMK-ban. Ezután egy évre katona lettem, de hétvégenként kántori szolgálatot vállalhattam. 2004-ben pedig egyházzene szakon végeztem Debrecenben, Karasszon Dezső osztályában.

Mikor kerültetek Kecskemétre?

Kati: o 1993-ban internátusi nevelői állást pályáztam meg itt Kecskeméten, akkor úgy gondoltam, nem túl hosszú időre, és hogy később majd visszatérek a szüleim közelébe a Dunántúlra. De hamarosan kiderült, hogy Tibor itt várt rám, így itt maradtam.

Tibor: o Szabó Gábor esperes úr hívott Kecskemétre. A gimnáziumban kezdtem tanítani ének-zenét, és a gimnáziumi kórust vezettem.

Hogyan ismerkedtetek meg?

Kati: o A gimnáziumi kórus akkor több Maróthi György-darabot énekelt, és mivel én róla és a XVIII. századi kollégiumi kóruskultúráról írtam a szakdolgozatomat, Tibor megkért, segítsék kicsit neki. Nem is tudta még, mi lesz ebből!

Tibor: o Sokat imádkoztam azért, hogy az Úristen adjon hozzám illő segítőtársat.

Katival 1993 nyarán találkoztunk először. Bevallom, sokáig sok lányra gondoltam, csak rá nem, egy idő után pedig már csak rá gondoltam! Csodálatos volt átélni, ahogy az Úristen vezetett minket egymáshoz. 1995-ben házasodtunk össze, és Isten ajándékeként egymás után érkezhettek gyermekeink. Születésük nagy csoda volt számomra, amit soha nem felejték el.

Milyen szülőnek tartjátok magatokat? Szigorúak vagytok?

Tibor: o Örökké tanuló szülőknek tartjuk magunkat. Alapvetően konzervatív nevelési elveket vallunk. A gyerekeknek fontos, hogy kiszámíthatóak legyünk.

Kati: o Próbálunk szeretetben következetesek maradni. A gyermeknevelés művészet, Isten ajándéka, hogy részt vehetünk benne. Az a feladatunk, hogy fejlődésében segítsünk egy ránk bízott kicsi, törekeny gyermeket, neveljük szeretetben, Isten útmutatását keresve. Egy előadáson hallottam a következő holland közmondást: „*A szelet nem lehet letiltani, de malmot lehet építeni az útjába.*” Úgy fogalmazom ezt magamnak, hogy gyermekeink adottságai, tehetségük, energiájuk „szelét” egy alkalmas „malom” felé irányítva, vezetve segíthetjük őket. Így válhatnak Istenben bízó, becsületes, önálló, határozott felnőttekké. Sok harcon, küzdelmen, fáradságon keresztül valósul ez meg, de érdemes vállalni, mert az öröm, hogy *„ember született a világra”*, felemel bennünket, nemcsak gyermekeink születésekor, hanem növekedésük során is.

Öt gyermeket neveltek. Felsorolnátok őket?

Tomi 16, Anna 13, Julcsi 11, Dorottya 8, Péter 6 éves. Nemsokára öt iskolásunk lesz. Örülünk annak, hogy ismerkednek a hangszerekkel, szeretnek énekelni, szeretik és tanulják a magyar néptáncot. A nevük kiválasztásánál elsősorban az számított, hogy bibliai eredetű neveket választunk, és a jelentésük is fontos volt.

Hogyan indul egy napotok, hiszen nem könnyű ennyi gyereket irányítani?

Kati: o Vannak zűrös reggelek, de a nagyobbak sokat segítenek a kicsiknek. Előfordul vita, veszekedés, de sokat nevetünk is. Mi vasárnap is „hét-főre” terítünk! Minden reggel korán kelek fel, mert kell egy kis idő, amikor el tudok csendesedni. Naponta kérni kell a lelkierőt, türelmet, derűt. Erre a lelki táplálékra reggelente szükségem van. Azt valljuk, mert tapasztaljuk, hogy a gyermekek neveléséhez szükséges erő naponként megadatik, ha kérjük. Egy nagycsaládos édesapa tanácsolta nekünk, hogy sose legyünk egyszerre fáradtak! De ez azért előfordul...

Tibor: o Igyekszem Katinak sokat segíteni a háztartásban, ha szükséges, akár inget is vasalok. Én viszem reggelente Péterkét oviba. Törekszünk arra, hogy gyermekeinkkel egyenként is tudjunk időt tölteni, pl. óvodába menet is beszélgetünk, barkobázunk. Ugyanilyen lényeges, amellyel, hogy komolyan megbeszéljünk dolgokat, hogy a humor is jelen legyen.

Beszéljetelek egy kicsit a munkátokról!

Kati: o 2009-ben jöttem vissza újra dolgozni, először a Betlehem kapuja játszóházba, majd a Református Általános Iskolába. Jelenleg az egyik hatodik osztály osztályfőnöke vagyok, matematikát és hittant tanítok, és a tanulószobában dolgozom. Úgy érzem, hogy a helyemen vagyok, szeretek itt tanítani, tanítványaimmal sok feladatom és sok örömöm van.

Tibor: o Isten kegyelméből harminc éve végzek kántori szolgálatot. Tíz évig tanítottam a Református Gimnáziumban. Annak, hogy most főállású kántor lehetek, nagyon örülök, hiszen sokat tudok gyakorolni, és konstruktív dolgokat tervezni. Például nemrégiben a Teaházban tartottam előadást *Tavaszi harmóniák* címmel.

A Kecskeméti Vég Mihály Énekkar vezetése nagyon szép feladat számomra. Tary Timótné Marikával szakmailag jól kiegészítjük egymást. A kórus kb. harminc fős, és mindenkit szeretettel várunk, aki tud és szeret énekelni! Többek között pl. édesapám is jár a kórusba. Az énekkaros

szülőknek nagy segítség, hogy kisgyermekükre az internátusi diákok közül néhányan felváltva vigyáznak a játszóházban a próbák alatt. A kórusunkhoz időnként a tagok gyermekei is csatlakoznak. Az ő csengő hangjuk éppúgy, mint a gyülekezet zengő éneklése, újból és újból megörvendeztet.

Hogyan látjátok gyülekezetünk, iskolánk életét?

Tibor: o Fontosak a gyülekezetben a külön közösségek, de nekem mégis az a természetes, amikor az egész gyülekezet együtt van a templomban, a kicsiktől a nagyokig. Mivel szüleim is itt laknak, gyakran tapasztalom, milyen jó, amikor családjunk három generációja is jelen van a templomban.

Kati: o Nemrég egy prédikációban hallottuk, hogy a református óvoda elsődleges célja, hogy Krisztushoz vezesse a gyerekeket. És ugyanez kell, hogy legyen iskolánk elsődleges feladata is. Ezzel mi maximálisan egyetértünk. A hit és a tudás mesterséges szembeállítására számunkra elfogadhatatlan, mert nem létezhet igazán egyik a másik nélkül.

Tibor: o Nemrég olvastam Végh Tamás könyvében a következőt: Egy lelkész a csendesnapon olyanira belemelegedett a teremtés kapcsán elmondott bizonyágtételébe, hogy az egyik kisdíák méltatlankodó hangon kérdezte: „*most áhítaton vagyunk vagy fizika órán?*” Mire a válasz: A hívő ember akkor is áhítaton van, ha egyébként éppen fizikával foglalkozik, mert annyira áhítatot kelt benne Isten teremtett világa. Úgy látom, ez a szemléletmód hiányzik, és sokan sajnós vallásos mázttal vagy éppen vallásos köntöst várnak el iskoláinktól. Ám a szennyezett folyó attól még továbbra is ihatatlan vizet szállít, ha a gátakat magasztjuk. Csak akkor változik meg a víz minősége, és lesz életet adó az addig ihatatlan víz, ha a forrás újul meg. A tiszta forrás pedig – most nem népzenei értelemben – nem más, mint Jézus Krisztus (Cseri Kálmán könyve nyomán).

Gyülekezetünk csoportjai közül az énekkar mellett szorosan kötődünk egyrészt a Baba-mama körhöz, amelynek Kati 15 évig volt aktív tagja. Másrészt nagy ajándék számunkra, hogy annak idején megalakult a „Páros ifi”, ami ma már „Családos kör” néven ismert. Ez baráti családok közössége, amellyel összeköt sok-sok közös munka, segítség, költözés, csendes hetek, boldog és szomorú emlékek. De elsősorban és maradandóan az

„egy terített asztal”.

Életrajzok családi könyvünk feljegyzéseiből

Év közben Apa köhögni kezd, mire Dodó aggódó hangon: *„Meg ne fulladj, Apa! Rossz lenne nekünk, ha meghalnál!”* Válasz: *„Még nem szeretnék elmenni, előbb szeretnék benneteket felnevelni, Anyával együtt!”* Mire egyik kamaszuk, speciális tónusban: *„Sok sikert hozzá!”*

o

Rongyosra olvastuk már a nemrég megjelent Családi áhítatoskönyvet. Különösen szeretik gyermekeink a benne leírt „gyerekszáj” történeteket; mi is gyűjtjük emlékezetes mondataikat, pl.: *„akkor együnk hideget, – mondja Anya, – ha még nem készült el az ebéd, majd később esszük a főtt ételt... – amikor öt évesünk segít: „A fagy az hideg, együnk azt!”*

A Mikesi család
fotó: Z. éfotó

Kapor mint fűszernövény és a kapros-túrós pite

Mohácsi Bernadett

„Amikor asztalhoz telepedtek és ettek.” (Mk.14:18.)

Hazánkban is elterjedt, kiskertekben tavasszal az elhullott magokból ültetés nélkül is kihajt.

Kb. 60 cm magas, halvány kékeszöld színű, többszörösen szálasan szeldelt levelű, apró sárga virágú, illatos fűszernövény. A hajtását és virágzatát leggyakrabban savanyúságokhoz és halételekhez használják, de hozzáadásával fűszervajat is készíthetünk. Magját sütőipari fűszerként is alkalmazzák. A belőle párolt illóolaj a megfázáskor használt kanalas gyermekgyógyszer fontos alkotórésze.

A Bibliában is említik a kapor nevét, többek között adófizetésre is használták, és állítólag óriási értéke volt. Erről Máté evangéliumában olvashatunk, *„...mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből...”* (Mt. 23:23.).

A népi gyógyászatban is nagy szerepet játszik. A kaporból készült tea enyhíti a gyomorfájást, a magok pedig nyugtatóként is funkcionálnak.

Tavasza van! A hosszú tél után újra zöld színben pompáznak a kiskertek.

Mostani számunkban a kaporra esett a választásunk, és ehhez kapcsolódóan a mindenki számára ismert kapros-túrós pitét mutatom be egy régi családi recept alapján.

A kapor

Eredetét tekintve többféle elképzelés létezik, egyesek szerint a Földközi-tenger környékéről, míg mások szerint Ázsiából származik.

.....
■ Forrás: Pingvin magazin, II. évf. 16. sz., (2012) p. 27.

Kereszty Zoltán *„Nézzétek a mező liliomait...”*. Bibliai növények a hit és a tudomány fényében. Budapest, Simon L.-né, 1998

<http://www.mindmegette.hu/kedvencunk-a-kapor-45001>

HOZZÁVALÓK:

KELT TÉSztÁHOZ:

50 dkg liszt • 3 dl tej
 2 dkg élesztő • 2 tojás
 5 dkg margarin • 5 dkg cukor • só
 citromhéj

TÖLTÉLKHEZ:

2 csokor kapor • 1 kg tehéntúró • csipet só
 5 dkg cukor • 4 tojás • 1 evőkanál búzadara
 2 dl tejföl • 1 evőkanál olaj

TETEJÉRE:

2 dl tejföl • 2 tojás sárgája

ELKÉSZÍTÉS:

A langyos, cukorral ízesített tejben felfuttatott élesztőt beledolgozzuk a lisztbe, és margarint, tojást, csipet sót, és reszelt citromhéjat hozzáadva jól bedagasztjuk. Mikor a tészta már „puffog”, tiszta konyharuhával letakarva, langyos helyen megkelesztjük.

Ujjnyi vastagra nyújtjuk, és vékonyan kiszírozott, kilisztezett vagy sütőpapírral bélelt gáztepsibe terítjük. Ebből az adagból két gáztepsi mennyiségű sütemény lesz.

Az áttört túrot 2 dkg cukorral, csipet sóval, búzadarával, finomra vágott kaporral, 2 tojás-sárgájával és a habbá vert 4 tojásfehérjével keverjük össze, a tésztára simítjuk, és közepesen meleg sütőben szép pirosra sütjük.

A tejfölt simára keverjük a maradék cukorral és a tojás-sárgájával, végül a sütőből kivett, de még forró lepényre locsoljuk.

Mikor ráolvadt, 5 percig hűlni hagyjuk, és kockára vágva tálaljuk.

TIPP:

Ha száraznak ítélnék meg a töltelékét, tegyük bele egy kis tejfölt.

Magasabb süteményt is kaphatunk, ha ezt a mennyiséget egy tepsiben sütjük meg.

Kapros-túrós pite

fotó: <http://kreativkonyha.blogspot.hu>

fotó: Mohácsi Bernadett

fotó: <http://hankka.blogspot.hu/2012/10/kapros-turos-lepeny.html>

Újra jár a toronyóránk

Zilahi Kálmán

A református templom valószínűsíthetően első toronyórája még a korábbi fatemplom tornyában működhetett. Egy 1675-ben kelt török nyelvű oklevél szerint:

„Miatán a Kecskemét városabeli kálvinista egyház óráját és harangját fedező romladozott toronytető szükséges kijavítására engedélyt kértek: az ezennel megadatik. A megromlott helyeken kiigazíthatják, de magasabbra mint eddig volt, nem építhetik. Aláírás: Müszli efendi budai defterdár”

A fatemplom ebben az időben már több, mint 100 éves volt, minden bizonnyal órája is több évtizede mutathatta az idő múlását.

A jelenlegi kőtemplom történetéről szóló tanulmányok - általam ismert - közel tucatnyi szerzője közül egyik sem ír a toronyóráról. A fellelhető fényképeken látszik ugyan az óra számlapja, de mutatói nem fedezhetők fel.

1996-ban a kecskeméti Takács László lelkes szervezésbe kezdett. Ígéretet tett, hogy finanszírozza a megvalósítandó toronyóra költségét, ami akkor sem volt csekély összeg: 1.125.000 Ft. Ezután egyeztetett Hanga István órásmeisterrel is.

A június 13-án tartott presbiteri gyűlés elé került az ügy, ahol az egyik presbiter felszólalásában jelezte, hogy valószínűleg ismeri a családot, és elképzelhető, hogy szélhámosság lesz az ügyből. Ez a hozzászólás komoly vitát generált, pro és kontra észrevételek, erkölcsi aggályok és jogi lehetőségek merültek fel.

Végül a presbitérium határozatban fogadta el Takács László adományát, vállalta az óra működtetését, de a megvalósítást nem támogatta; egyúttal kérték az adományozót egy fedezetigazolást bemutatására.

Közben Hangáék elkezdtek a 205 cm átmérőjű számlapok, a mutatók és a szerkezetek gyártását, miközben az adományozó Takács úr eltűnt, elérhetetlennek bizonyult, így patthelyzet alakult ki.

Végül ebben a helyzetben az egyházközség elnöksége és Hanga István a következő salamoni döntést hozta: Hanga István felajánlásaként felszerelnek egyetlen számlapot mutatóval és a szükséges gépészeti és vezérlőegységekkel, míg a további három számlap finanszírozására közösen keresnek támogatókat, hiszen az elkészült számlapok méretük és stílusuk miatt egy másik toronyban már nem hasznosíthatók.

Így került fel 1996 nyarán - az éppen zajló református világtalálkozó idején - a torony Rákóczi út felé néző oldalára az első számlap, melynek felszerelésében tevékeny részt vállaltak a tűzoltók is emelőkosaras gépkocsijukkal. (Ide már „ismerősként” jöttek vissza, hiszen néhány hónappal korábban már kibontották a számlapokon található kicsi ablakocskákat, az ún. kezelőnyílásokat.)

1996. május 16-án, áldozócsütörtökön 65 éves korában elhunyt Keresztes István, gyülekezetünk hűséges és szolgálatkész presbiterere. Özvegye és gyermekei néhány hónappal később úgy döntöttek, hogy emlékére adományozzák az óra második számlapját, amelyet a parókia felőli oldalra szereltek fel még 1996-ban.

Keresztes István és felesége

A következő években nem volt olyan felajánlás, amely egy összegben fedezte volna a következő számlap felszerelését. 1998 októberében Hangáék felszerelték a harmadik és negyedik számlapot is. A városháza felőli oldalra alpinisták húzták fel kötelek segítségével a számlapot, mivel a tűzoltóautó nem tudott oda „benyúlni”. A december 15-i presbiteri gyűlés határozata alapján pedig kifizették a hátralévő félmillió forintot, melyet az eltelt két év alatt adományokból gyűjtöttek össze erre a célra.

Az óra a következő bő évtizedben pontosan járt, az elmúlt években viszont többször volt pontatlan, sőt olykor hetekig-hónapokig állt. A presbiteri gyűléseken pedig egyre gyakrabban volt téma a rosszul működő óra.

2012-ben teljes körű rekonstrukció volt a toronyban a harangoknál. Megújították, illetve kicserélték a mechanikai alkatrészeket és a lengetőszerkezeteket, új programozható vezérlőórát építettek be a székesfehérvári Rancz Toronyórágyár munkatársai. Évekkel korábban ők készítették a katonatelepi harang vezérlését is. Árajánlatkérés után presbiteri határozat született, hogy gyűjtést indít a felújítás közel 500.000 forintos költségeinek előteremtésére. A gyülekezet adakozókészsége minden várakozást felülmúlt: alig két hónap alatt megvolt a szükséges összeg.

Így került sor 2013. március 21-én a munka elvégzésére, a közel húszéves szerkezetből lebontottak szinte mindent, ami a számlapok mögött volt. Középen, egy zárt dobozban helyezték el a vezérlést, a hajtómotort és a fogaskerék-osztóművet, ahonnan tengelyek hajtják (irányonként egy) a négy számlapon lévő nagymutatókat úgy, hogy percenként 6 foknyit fordul a tengely (tehát nem folyamatosan halad). A számlapok közepén található fogaskerekek 1:12-es áttéte biztosítja, hogy a kismutató is haladjon. A központi egység antennája a frankfurti atomóra rádiójelét fogadva igazítja a mutatókat a pontos időhöz. Semmilyen kapcsoló vagy kezelőfelület nincs rajta, hosszabb áramszünet esetén teljesen automatikusan újra rááll a pontos időre. Az óra vezérlése tudná, de a templomban nem építettek ki ütőszerkezetet, nem is volt soha. Bár a római katolikus nagytemplomban korábban volt, ma már ott sem működik. A toronyóra szerkezetéről további információ a kivitelező cég honlapján található. (www.rancz.com)

fotó: Köztér Archivum

Szőnyi István: Vízparti várakozás

Kiss Ákos

nik, hogy oly neves művészek művei díszítik a falakat, mint Szász Endre, Szentiványi Lajos, Moholy-Nagy László vagy Szőnyi István.

Szőnyi István (1894-1960) korának egyik meghatározó festője volt, akit olyan művészekkel lehet együtt említeni, mint Szinyei Merse Pál vagy Ferenczy Károly, aki mestere volt a Képzőművészeti Főiskolán. A gyűjteményben fellelhető rézkarcai közül talán a legismertebb és a legszebb a *Várakozás a vízparton* című munkája. Erről az alkotásról szeretnék nem mint szakértő, hanem mint művészszerető ember, néhány gondolatot megosztani az olvasókkal.

A kép a révészre várók kis csoportját ábrázolja a Duna-parton Zebegény közelében. A képről nem lehet pontosan leolvasni a szereplők kilétét, csupán öltözködésükről lehet következtetni arra, hogy vidéki parasztokról vagy áruszállító kofákról lehet szó, akiknek apró gesztusaiból úgy tűnik, hogy már hosszabb ideje várakoznak. Az asszony elfordulva a beszélgető pártól, csípőre tett kezével jelzi, hogy belefáradt a hosszú tétlenségbe. A kis társaság jobb szélén a férfi fáradtan, elmerengve ül a folyópart szélén. Távolabb egy magányos férfialak és egy csónak sötét sziluettje tűnik fel kiegyensúlyozva a kompozíciót. Szőnyi talán magát a révészt rajzolja meg ladikja mellett. Az érződő melankólia sajátos hangulatot ad a képnek. A rejtett mozdulatok ellenére az egész képről a harmónia, a visszafogottság sugárzik.

A festő házassága után költözött Zebegénybe, ahol beleszeretett a falut körülölelő tájba. Itt teljesedett ki művészete, előszeretettel örökítette meg vásznán a kis falu tájba simuló csendes, nyugodt

életét. Ez a harmónia képeiről is visszaköszön.

A rézkarc egész művészeti pályáját végigkíséri, melyre a laza festői előadásmód jellemző. A tömeg és fény együttes ábrázolásában a fény festőiesége kerül előtérbe.

Remélem, hogy ezzel az írással fel tudom hívni a figyelmet arra, hogy gyönyörű könyveink, klenódiáink mellett figyelemre méltó műalkotásaink is vannak.

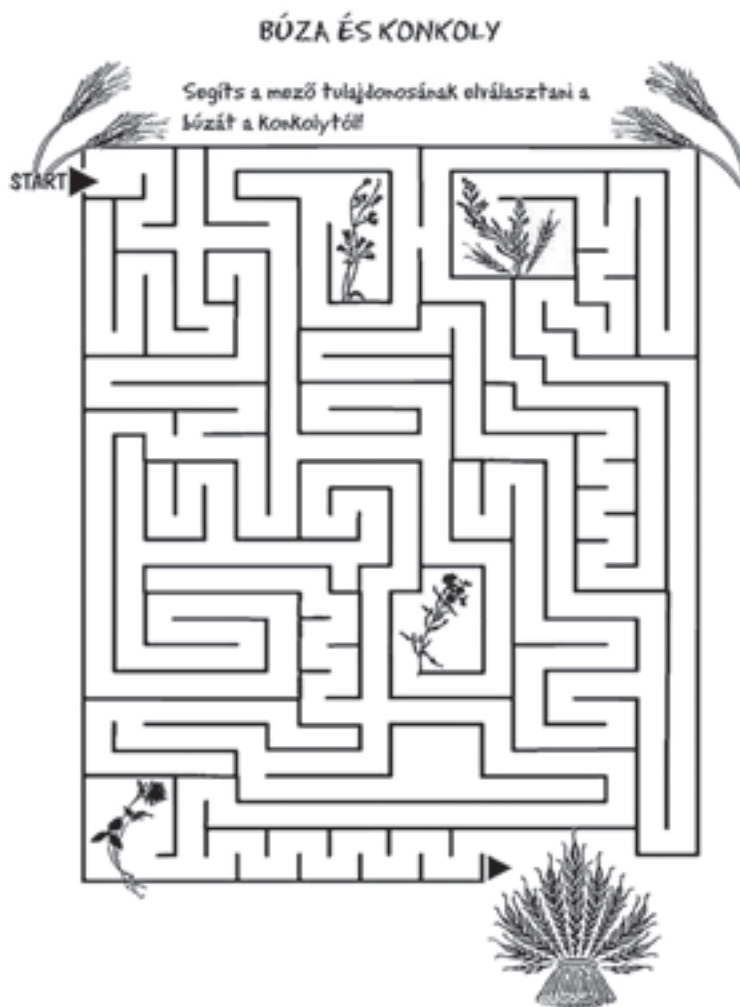
Szőnyi István: Vízparti várakozás, 1933
rézkarc, papír, 38,5x29,5 cm
fotó: Kiss Ákos

Hol, honnan, hová? Búza és konkoly

1. Hová tartott az irgalmas samaritánus, amikor megtalálta a sebesültet?
2. Hol mondta el Jézus a magvető példázatát?
3. Hová kerül a konkoly az aratás után?
4. Hol mondta el Jézus a gonosz szőlőművesek példázatát?
5. Hol játszódik a farizeus és a vámszedő története?

.....
■ Forrás: Ötlettár, II. évf. 2. sz., (2002. május) p. 58-59.

Melyik példázatról van szó?

Fejtörő

1. Hiába megy le a nap, mindenki egyformán kap.
2. Ha feledékeny a lány, nem vesz részt a lakomán.
3. Felséges egy lakodalom, utcáról jött sokadalom.
4. Védte magát pimaszul, ám a másik igazul.
5. Elrejtetten nő a gaz, de a végén elég az.

.....
 ■ Forrás: Ötlettár, II. évf. 2. sz., (2002. május) p. 58-59.

Szerezz ki, és próbáld be rajzolni az elrejtett tárgyakat!

fotó: www.gyermekmisszió.com

Kedves Gyerekek!

Biztatunk benneteket, hogy megfejtéseiteket juttassátok el szerkesztőségünkbe!

Címünk: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. vagy konyvtar@krek.hu

A helyes válaszokat beküldők közül hárman nyereményben részesülnek! Azok között, akik mind a négy lapszám megfejtését beküldik, sorsolunk, és egy szerencsés megfejtő különleges ajándékban részesül!

Emmausi nyári hetek

Június 17-22.

Nyári gyülekezeti hét. Szervező: Kuti József

Június 24-28.

Gyülekezeti gyermekhét (perzsa tábor)

Szervező: Szabóné Szanyi Ilona

Július 8-12.

Kalandtábor

Szervező: Józsa Anikó, Csősz Győzőné

Július 15-20.

Angol nyelvű bibliai tábor

Szervező: Laczay András

Július 22-26.

Családos hét. Szervező: Ritter Nándor

Július 29-augusztus 3.

Szeretethét. Szervező: Bárdos Péterné

Augusztus 5-9.

NÉ-M-A (német-magyar, magyar-angol) nyelvi tábor. Szervező: Dr. Szabó Ildikó, Józsa Anikó

Augusztus 12-17.

Gyülekezeti zenei tábor

Szervező: Tary Timótné

További információ a www.krek.hu oldalon

Augusztus 26-30.

Gólyahét. Szervező: Pál Ferenc, Laczay András

Kiemelt gyülekezeti alkalmak

Június 30. (vasárnap)

Hálaadás aratásért, úrvacsorás istentisztelet

Július 28. (vasárnap)

Úrvacsorás istentisztelet

Augusztus 18. (vasárnap)

Hálaadás az új kenyérért, úrvacsorás istentisztelet

Augusztus 31. (szombat)

Kékkereszt csendesnapja Katonatelepen

Szeptember 1. (vasárnap)

Tanévnyitó istentiszteletek

Szeptember 15. (vasárnap)

A 9 órai istentiszteleten bemutatkozik a Gedeon Társaság

Dr. Vetéssy Géza Cserkészcsapat hírei

Június 27-30. (csütörtök-vasárnap)

Kiscserkész tábor: Négy napos sátor tábor Izsákon a cserkészcsapat 3. és 4. osztályos tagjainak. Részletek a honlapon: <http://vetessy.hu>

Július 5-14.

Cserkész tábor: Tíznapos sátor tábor a Mecsekben a cserkészcsapat 5. osztályos és idősebb tagjainak. Részletek a honlapon: <http://vetessy.hu>

Nem vagy még cserkész?!

Jelentkezz már most a szeptemberben induló cserkészvünkre a honlapunkon!

<http://vetessy.hu/jelentkezés>

A SION Nyugdíjsház és Gondozási Központ idősek szolgálata iránt elkötelezett, szociális vagy egészségügyi végzettséggel rendelkező, református munkatársat keres. Jelentkezés: Svébisné Juhász Mártánál, önéletrajzzal, a Budai u. 8-10. alatt.

Rendszeres alkalmaink a diakóniában

Minden hétfőn 9-10 órakor
A diakóniai fogadóórára minden hétfőn 9-től 10 óráig a Zöld teremben (a Tóth Endre terem mellett) van lehetőség. Ez alkalommal fogadjuk a felajánlásokat is.

Minden hétfőn 8.30 órától
A diakóniai imaközösségünkbe minden hétfőn fél 9-től a Zöld terembe várunk minden kedves érdeklődőt, hogy együtt imádkozzunk a gyülekezet szeretetszolgálati munkájáért, a támogatásra szorulókért és a szolgálattelvékért.

Nyári nyitva tartás

Július 1-július 29.
Egyházközségi levéltárunk 2013. július 1-től július 29-ig korlátozottan tart nyitva, kizárólag keddi napokon 8-12 óráig várja a látogatókat előzetes egyeztetés alapján. Július 30-tól augusztus 25-ig pedig zárva lesz. Ebben az időszakban előzetes bejelentkezéseikkel, kéréseikkel a könyvtárhoz fordulhatnak az alábbi telefonszámon: 06-76/500-388.

Július 29-augusztus 26.
Egyházközségi könyvtárunk 2013. július 29-től a nyári szünetre való tekintettel augusztus 26-ig zárva tart. Minden kedves olvasónknak kellemes nyaralást és pihenést kívánunk!

Agusztus 12-agusztus 25.
A sportszárny karbantartás miatt zárva tart. Nyitás augusztus 26-án, hétfőn 6 órakor.

Június 17-21.
Július 29-augusztus 10.
A Református Könyvesbolt szabadság miatt zárva tart.

A református templom hétköznapi keddtől péntekig 9⁰⁰ és 16⁰⁰ óra, szombaton pedig 9⁰⁰ és 12⁰⁰ óra között látogatható. Érdeklődni Pálóczi Károlynál lehet a lelkesi hivatalban.

Szerda 12 óra
Déli orgonamuzsika a Református Templomban minden szerdán.

EMMAUS MISSZIÓS HÁZ

Szeretettel ajánljuk gyülekezetek figyelmébe az egyházközség Emmaus missziós házát, ahol lehetőség van gyülekezeti és ifjúsági csoportok konferenciáinak megtartására.

6034 Nyárlőrinc, I. ker. tanya 2.
30/811-3272
emmaus@krek.hu
www.krek.hu

PÁLMA HOTEL

A belvárosban található Pálma Hotelünk szeretettel várja az ide látogatókat, a szállás mellett lehetőség van konferenciatermek bérlésére is.

6000 Kecskemét, Arany János u. 3. • 76/321-045
foglalas@palmahotel.hu • www.palmahotel.hu

Arthur Peacocke: Egy tudományos kor teológiája

A szerző (1924-2006) „anglikán teológus és biokémikus. Az evolúció és keresztyénség összeegyeztethetőségét valló «teisztikus evolúció» egyik legjelentősebb képviselője könyvében néhol merész teológiai állításokat fogalmaz meg, amelyek az olvasóban megdöbbenést kelthetnek.”

Nekem ennyi elég volt, hogy elhatározzam: elolvasom ezt a könyvet! Miután a végére értem, akkor pedig az volt bennem, hogy ezt még egyszer el kell olvasnom! A könyv számomra nem volt megdöbbenítő, inkább megerősítő! Nemcsak intellektuális, hanem lelki és spirituális élmény is volt egyszerre!

A szerző a 277. oldalon így foglalja össze törekvését: „Az a kérdés foglalkoztat bennünket, hogy van-e olyan keresztyén teológia, amely összhangba hozható a világról alkotott, széles körben elfogadott tudományos perspektívával?” Akit ez a kérdés szintén érdekel, az mindenképpen olvassa el, milyen választ ad erre könyvében a szerző.

A könyv első harmada nehéz olvasmány, sok „mentális Dipankrin-t” kellett bevennem, mire nagyjából megemésztettem a tudományt, és megérkeztem a teológiához. De ennek ellenére sem szabad engedi a kísértésnek, a könyv egészében akkor érthető, ha elejétől a végéig elolvassuk. Ebben gyakori összefoglalásaival segít az író, és a végeredmény kárpótol a fáradozásért.

Az olvasónak kettős élményben van része.

Egyrészt bevezetést kap az aktuális tudomány világába. Az elméleti fizika, evolúciós biológia, kvantumfizika, filozófia, futurológia, antropológia és különböző társadalomtudományok szemüvegén keresztül nézhetünk rá világunk létére, keletkezésére, benne az emberre, Istenre, Jézusra.

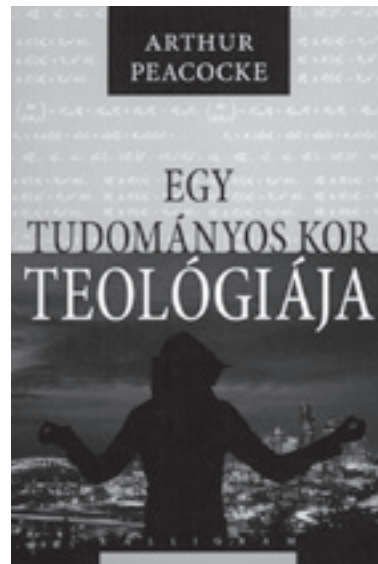
A másik világ, amivel megismerkedhet az olvasó, az Istenről való beszéd világa: a teológia, ezen belül is a (folyamatos) teremtés (és a véletlen), gondviselés, csodák, Jézus szüztől születése, feltámadás, testté létel, Jézus kereszthalálának értelmezése, Isten és a világ, Isten és a világ kommunikációja, Isten-ember kapcsolat, és a teremtett lét értelme a fő témák.

Ami pedig igazán izgalmas, az az, ahogyan a kettő összetalálkozik előttünk a könyvben, és ennek hatására összeállhat a kép bennünk, és amikor pl. a „Hiszekegyet” mondjuk és valljuk, nem kell azt éreznünk, hogy ennek semmi köze a ma világához. Sőt!

A szerző megközelítése egy olyan teológiai modell, amely a későbbiekben – szerintem - jó szolgálatot tesz még a keresztyénségnek. Gondolatisága rokonítható a keresztyén misztika világával, a világvallásokkal való párbeszédben is hasznos lehet ez a szemlélet, ökológiai, etikai, antropológiai mondanivalója is van. Ez egy aktuális könyv!

A könyvben ismertett teológiát sokan úgy élhetik meg, hogy az hitüket fenyegeti - ők inkább (még) ne olvassák el! Másokat pedig talán éppen egy ilyen teológia segít abban, hogy (még vagy újra) hinni tudjanak. Ők a református könyvtárból kikölcsönözhetik.

Végül érdemes még azt is megjegyezni, hogy a könyv szaklektora gyülekeztünk számára ismerős református lelkész-teológus: Dr. Kodácsy Tamás.

Nyugalmas percekét kívánok az olvasáshoz!

Kerekes Márton

PROGRAMOK

18.00

A szeretetre vágyó süni című bábdarabot előadja a Palánta Gyermekek és Ifjúsági Misszió Bábcsoportja az Ókollégium udvarán.

18.30

Tóth Attila: *A szöke indiánok (chachapuyák) földjén Észak-Peruban* című vetítettképes előadás az Ókollégium első emeleti előadótermében.

19.00

Betű varázslata című Móricz-előadás az Evangélium Színház (Imre István, Laborczy Szilvia, János Ferenc, Lénárt László) előadásában.

20.00

Lakó Sándor Kamarazenekar (művészeti vezető: Gyalus Erika) és a Református Kollégium Grádics Kamarakórusa (karnagy: Jámbor Zsolt) előadásában Antonio Vivaldi: *Gloria RV589* című műve hallható (Kovácsné Barócsi Edit – szoprán, Jámborné Márkus Emőke – alt, vezényel: Jámbor Zsolt) az Ókollégium tornatermében.

20.00

Szabó Zsuzsanna-Labancz István: *Etiópia, az ezerszínű ország* című vetítettképes előadás az Ókollégium első emeleti előadótermében.

21.30

Hangerdő Trio (Tóth Orsolya, Sipos Gergő és Szabó Máttyás): Cseh Tamás-dalok, versek, népdalok.

22.00

Szabados László: *Mélység mámorában* című vetítettképes előadás az Ókollégium első emeleti előadótermében.

Vendégünk egy zsíros kenyérrel!

ÓKOLLÉGIUM

6000 KECSKEMÉT, KÁLVIN TÉR 1.

Képzletünk

messze száll: **bábok,
versek, zene és
színház!**

Múzeumok éjszakája

2013. JÚNIUS 22.

RÁDAY MÚZEUMBAN

www.radaymuzeum.hu
www.krekbib.hu

